

Mesures per a un canvi educatiu

Davant les eleccions, STEPV trasllada als partits un document de mesures que facen possible un canvi de polítiques en l'educació valenciana.

>pàg. 2

A CASA NOSTRA

STEPV debatrà les línies d'acció sindical per als propers quatre anys en el XII Congrés, a Elda

>pàg. 16

PLATAFORMES COMARCALS

Les retallades d'unitats pretenen desmantellar l'escola pública

>pàg. 4

CENTRES EN LLUITA

El CEIP Príncipe de España de Rojales exigeix la reposició del centre

>pàg. 5

TTIP

Què fa el TTIP en la teua aula?

>pàg. 9

ACCIÓ SINDICAL

ELECCIONS DEL 24 DE MAIG

STEPV trasllada als partits un document de mesures per a millorar el sistema educatiu

Les propostes busquen la millora en els centres educatius, en les condicions laborals del professorat i la situació del professorat interí.

Algunes són mesures urgents i d'altres s'haurien de desplegar al llarg de la legislatura.

Allioli

El secretariat nacional de STEPV ha elaborat un document de propostes als partits polítics que concorren a les eleccions a la Generalitat valenciana del 24 de maig amb les línies que el Sindicat considera que haurien de marcar les polítiques educatives en l'àmbit valencià durant la propera legislatura.

En el document, STEPV exposa que el sistema educatiu valencià, especialment la xarxa pública, ha patit grans retallades durant els darrers anys que, sumades als 20 anys de polítiques educatives del govern valencià en mans del PP, han dut a una situació de potènciació de la xarxa privada en detriment de la pública.

Els centres educatius públics estan patint les conseqüències d'aquestes polítiques en forma de retallada de professorat i de les seues condicions laborals, amb l'increment del nombre d'alumnat en les aules, retallada de beques i ajudes a l'alumnat, burocratització de la tasca dels equips directius i del professorat, etc.

Amb la nova llei educativa, la LOMQE, s'incrementarà l'esclatxa social entre el nostre alumnat. Per al Sindicat, un dels eixos de la llei és la segregació, no només per sexe, sinó també per rendiment. També és una llei que atempta contra la gestió democràtica dels centres, s'allunya del model laic que ha de regir l'ensenyament i imposa un model plurilingüe que margina el valencià.

STEPV entén que cal revertir aquesta situació i que la pròxima legislatura suposa una oportunitat

La pròxima legislatura suposa una oportunitat per a revertir els efectes del període de retallades

per a fer-ho. Per això, ha presentat aquestes propostes als partits polítics amb possibilitats de governar la Generalitat valenciana perquè les tinguen en compte a l'hora d'aplicar les seues polítiques educatives.

El document fa una sèrie de propostes, amb vista a dur-les a terme en tres períodes de la legislatura. Les mesures que el Sindicat entén que s'han de dur a terme de forma immediata, a penes prendre possessió del govern valencià i de la Conselleria d'Educació; les propostes que cal treballar durant el primer any de legislatura; i les propostes que cal desenvolupar durant la resta de la legislatura.

Propostes educatives de STEPV als partits polítics davant de les eleccions autonòmiques del 24 de maig de 2015

MESURES URGENTS

- Nou acord de professorat interí que retorne als criteris de 2010 i recupere el professorat rebaremat.
- Reversió de totes les mesures de retallades en el sistema educatiu. En concret:
 - Ràtios, càrrega lectiva, districte únic, substitucions.
 - En conseqüència: nou arranjamet escolar al juliol o setembre.
- Paralització de l'aplicació de la LOMQE al PV.

MESURES DURANT LA LEGISLATURA

- Primer curs:
 - Negociació de la recuperació i millora de les plantilles de primària, secundària, batxillerat, cicles formatius.
 - Recuperació del poder adquisitiu del professorat.
 - Nou decret de plurilingüisme que situe el valencià com a llengua vehicular de l'ensenyament.
 - Aturada de processos de privatització (CIS, concertació...) i negociació de nous criteris d'admissió d'alumnat.
 - Pressupostos educatius, que tendisquen a arribar al 7% del PIB.
 - Pla de construcció de nous centres públics urgents.
 - Negociació de la jornada continuada.
 - Posada en marxa d'una política de beques i ajudes per a garantir la gratuïtat de l'ensenyament en totes les etapes educatives.
- Durant la resta de la legislatura:
 - Establiment de la xarxa pública que atenga tota la demanda en totes les etapes educatives, incloent-hi 0-3 anys.
 - Negociació d'un nou ROF en totes les etapes educatives i plantilles de SPES, adults, EOI i ensenyaments artístics.
 - Concurs de trasllats: oferta de totes les vacants del sistema.
 - Millora de les condicions laborals del professorat (permisos, llicències, jornada, tasques burocràtiques, retribucions, salut laboral, conciliació, dotació de personal d'administració, etc.).
 - Formació: plans de formació que atenguen les necessitats del professorat.
 - Mesures per aconseguir la igualtat efectiva entre dones i homes (figura de coordinador/a d'igualtat a tots els centres educatius, prevenció de la violència masclista, etc.).
 - Nova normativa d'atenció a la diversitat.

UNIVERSITATS

- Potenciació de les universitats públiques valencianes, que són les úniques que poden impulsar la igualtat d'oportunitats i l'anomenat 'ascensor social'.
- Pagament del deute que la Conselleria manté amb les universitats, que contribueix a la precarietat econòmica en què es troben les universitats públiques, que perjudica el conjunt de la societat valenciana.

Allioli

ÈPOCA IV - Núm. 260 - MAIG 2015

SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ. INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV)

DIRECTOR: Amadeu Sanz • **REDACCIÓ:** Marc Candela, Beatriu Cardona, Vicent Mauri • **COL-LABORACIÓ:** Alicia Martí Climent, Patri Teruel, Robert Rey Escobí, Antoni Josep Soriano. **REVISIÓ LINGÜÍSTICA:** Antoni Josep Soriano • **DISSENY I MAQUETACIÓ:** Jordi Boluda, Amadeu Sanz • **ADMINISTRACIÓ, REDACCIÓ I PUBLICITAT:** Juan de Mena, 18, bxs. 46008 València. **Telèfon** 96 391 91 47 • **Fax** 96 392 43 34 -allioli.stepv@intersindical.org - www.intersindical.org/stepv • **TIRATGE:** 15.000 exemplars • **ISSN:** 1576-0197 • **DEPÒSIT LEGAL:** V-1.454-1981 • **FRANQUEIG CONCERTAT:** 46/075 • **INTERSINDICAL VALENCIANA - ALACANT:** Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005. Tel. 965985165 • **ALCOI:** Oliver, 1-5a. 03802. Tel. 966 54 06 02 • **ALZIRA:** Av. Luis Suñer, 28, 16. 46600. Tel. 96 240 02 21 • **ELX:** Maximilià Thous, 121, bxs. 03201 Elx. Tel. 966 22 56 16 • **CASTELLÓ:** Marqués de Valverde, 8. 12003. Tel. 964 26 90 94 • **GANDIA:** Av. d'Alacant, 18, 1r. C.P. 46701 Telèfon - Fax: 96 295 07 54 • Tel. i Fax. 96 295 07 54 • **VALÈNCIA:** Juan de Mena, 18, bxs. 46008 València. Tel. 963919147 • **XÀTIVA:** Portal del Lleó, 8, 2a. 46800. Tel. 96 228 30 67 • **UNIVERSITAT D'ALACANT:** Edifici Ciències Socials. Tel. 965 90 95 12 • **UNIVERSITAT JAUME I CASTELLÓ:** Ed. Rectorat. Campus Riu Sec. Tel. 964 72 88 12 • **UNIVERSITAT DE VALÈNCIA:** Blasco Ibáñez, 21. Tel. 96 398 30 18 • **UPV:** Camí de Vera, s/n. Tel. 96 387 70 46 • **UNIVERSITAT MIGUEL HERNÁNDEZ (ELX):** Maximilià Thous, 121, bxs. Tel. 966 22 56 16 • **UNIVERSITAT CARDENAL HERRERA - CEU:** Alfara del Patriarca. Tel. 96 387 70 46 • **UNIVERSITAT CATÒLICA SANT VICENT FERRER:** Godella. Tel. 96 387 70 46.

MOBILITZACIONS EN L'ENSENYAMENT

El professorat, convocat a diverses mobilitzacions durant el mes de maig

El 6 a València i el 16 a Alacant, manifestacions per l'escola pública, les condicions laborals i contra la rebaremació, amb les eleccions en l'horitzó.

Allioli

El 16 de maig, la Coordinadora de Professorat Interí (CPI), STEPV i AFID han convocat una manifestació a la ciutat d'Alacant a les 18 h per exigir la negociació d'un nou acord, així com la reincorporació immediata en els seus llocs de la borsa del docents rebaremat.

Junt amb a la manifestació del 9 a València, convocada per la Plataforma de l'Ensenyament Públic, les dues manifestacions són unes fites trascendents, atesa la coincidència amb les dates prèvies a les eleccions autonòmiques i locals. En

elles, es compta amb l'assistència de representants dels partits polítics i dels moviments socials i culturals del País Valencià.

El Sindicat considera que es tracta de dos bones ocasions per reclamar a les forces polítiques que concorren als comicis de maig, que entre les seues prioritats de govern estiguen la reversió de les retallades en educació, la negociació d'un nou acord de professorat interí i la parització de l'aplicació de la LOMQE al territori valencià.

Per al professorat interí és una altra oportunitat per expressar que l'acord de 2013 suposa el desno-

ament de milers de treballadors i treballadores, professionals de l'ensenyament públic als quals ara se'ls vol rebaremar després d'haver prestat serveis on i quan se'ls ha demanat. I per al conjunt dels treballadors i treballadores de l'ensenyament, suposa també l'oportunitat, no només de solidaritzar-se amb un col·lectiu cada vegada més precari, sinó també de reclamar la recuperació d'unes condicions laborals que han patit una degradació important en aquests anys passats. També per a repetir que no volem una llei, la LOMQE, que legitima la desigualtat i la mercan-

Les mobilitzacions del maig, en els cartells de la Plataforma, la CPI i STEPV. A l'esquerra, manifestació de professorat interí del 25 de febrer.

tilització de l'ensenyament del sistema educatiu.

STEPV, la CPI i AFID criden a tot el professorat del País Valencià, des de Pilar de la Horadada fins a Vina-ròs, perquè participe en ambdues manifestacions.

Quan es va fer palés, des del 2012, que el govern valencià, junt amb l'espanyol, havia encetat una via de no retorn en la seua política de destrucció de l'ensenyament públic, aquest mes de maig quedava marcat en roig com l'horitzó del canvi real i imprescindible per a la supervivència d'un model educatiu just i igualitari, i d'unes relacions la-

borals racionals que facen justícia a la tasca dels treballadors i treballadores de l'ensenyament.

Després d'unes eleccions sindicals que, al desembre de 2014, van expressar el rebuig del professorat a la tebiesa d'alguns sindicats amb la política de retallades, desregulació i de privatització del govern, les eleccions municipals i a la Generalitat són un pas més en la recuperació de la dignitat de l'ensenyament. I en les manifestacions del 6 i del 16 volem expressar la nostra esperança i la nostra determinació perquè, ara, es produisca el canvi real que necessitem.

Concentració a Alacant en el segon aniversari de l'acord

La CPI i STEPV es tornen a manifestar-se contra l'acord

Allioli

Convocades per la Coordinadora de Professorat Interí i el sindicat STEPV, més de cent persones es van concentrar el 23 d'abril a la plaça de la Muntanyeta d'Alacant per reclamar un nou document que regule les borses d'interins i que respecte l'antiguitat dels treballadors, entre altres millores.

La data del 23 d'abril marca l'aniversari, ara fa dos anys, de la publicació d'un document que condemnava milers de docents amb experiència a ser reordenats al final de la borsa perquè no havien aprovat la fase d'oposicions. Denunciem que són ja 1.400 els docents rebaremat, que la Conselleria d'Educació està actuant amb poca transparència perquè no dona dades sobre les persones que es veuran afectades en les pròximes oposicions, i que mostra poca voluntat negociadora i dialogant.

El professorat va tornar a demanar a Educació que dialogue amb el sindicat majoritari, STEPV, per arribar a un nou acord que supose la recuperació de drets i la tornada a l'ordenació de les borses de 2010. Així mateix, es va instar els quatre sindicats signants (CCOO, FETE-UGT, ANPE i CSIF) a retirar la signatura, ja que suposa un gran dany per als docents i per a la qualitat de l'educació.

També es va reclamar l'entrada de nous docents a les borses mitjançant diversos sistemes d'accés a la funció pública, sempre que es respecte el principi d'antiguitat laboral. Tots són necessaris en l'ensenyament públic per millorar la qualitat que les retallades li han restat.

Finalment, es volgué recordar que el dia 16 de maig hi ha convocada a la ciutat d'Alacant una manifestació en defensa d'un nou acord d'interins.

RETALLADES EN EDUCACIÓ

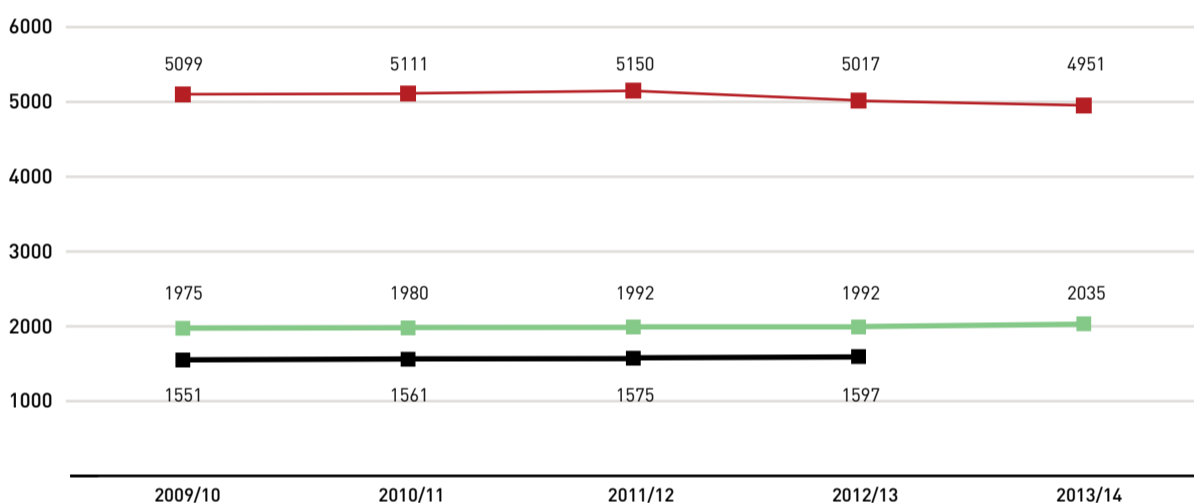
ESTUDI SOBRE L'ARRANJAMENT

Les retallades d'unitats pretenen desmantellar l'escola pública

Un estudi elaborat per la Trobada de Plataformes Comarcals desmenteix l'argument de la Conselleria referent al descens de la natalitat

■ Centres públics
■ Centres privats
■ ↔ dels quals concertats

País Valencià unitats infantil 2n cicle 2009/14

En pública, el saldo de supressions és de 148 unitats en el període 2009-2014. Entre 2009/10 i 2011/12, la pública va créixer en 51 unitats i des del curs 2012/13, moment de l'aplicació de l'augment de ràtios, n'ha perdut 199. És a dir, ha perdut en els dos últims cursos molt més del que va guanyar en els dos cursos anteriors. Per tant, ara mateix el nombre d'unitats està per davall de les que hi havia en el curs 2009/10.

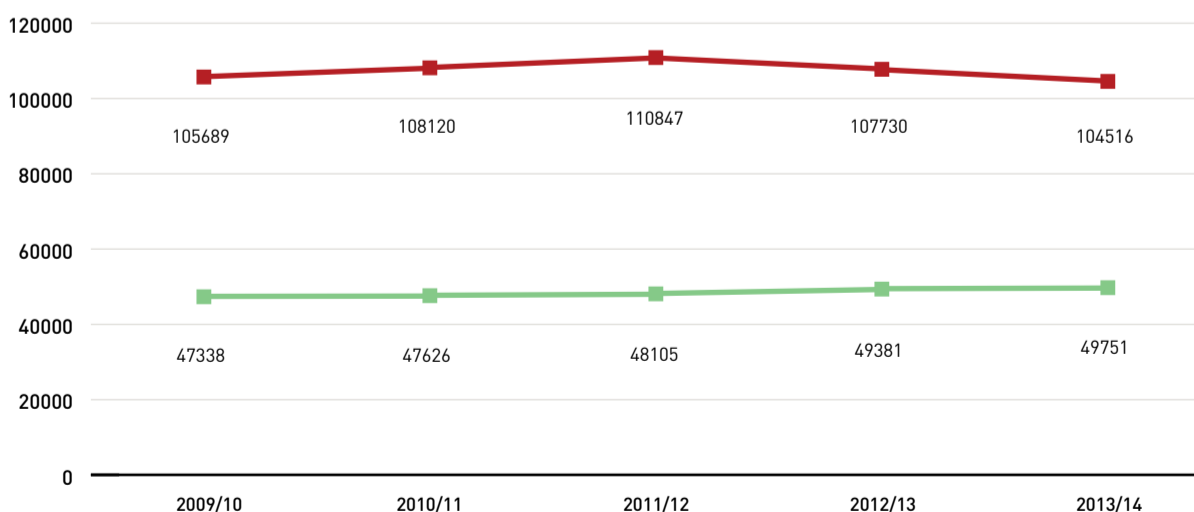
L'impacte de l'augment de ràtios és nefast en la pública.

En privada, que inclou concertada i no concertada, en canvi, s'han creat 60 unitats més en el mateix període 2009/10 a 2013/14. Fins i tot en el curs de l'aplicació de l'augment de ràtios no va perdre cap unitat i en el curs següent, 2013/14, s'ha incrementat en 43 unitats. En la concertada, el creixement d'unitats en el període estudiat és de 46 unitats fins

al curs 2012/13, és a dir, la majoria de les unitats creades en l'àmbit privat (60) s'han beneficiat d'un concert educatiu (76,6%).

En percentatges, la pública ha perdut en el període estudiat un 3% de les unitats (un 3,8% des del curs 2011/12) mentre que la privada ha augmentat exactament el mateix percentatge, un 3%, en el mateix període. Si mirem només la concertada, el percentatge també és d'un 3% de creixement.

País Valencià alumnat infantil 2n cicle 2009/14

Per a la Trobada de Plataformes Comarcals, l'única conclusió possible davant d'aquestes dades és que l'augment de ràtios explica en gran manera la retallada brutal d'unitats que només ha afectat la xarxa pública. Si l'argument principal de la retallada fóra la natalitat, com argumenta insistentment

la consellera d'Educació, M. José Catalá, hauríem d'esperar una reducció d'unitats també en la xarxa privada i concertada que no s'ha produït.

Per a la Trobada es fa evident que la Conselleria ha blindat la xarxa privada i concertada de qualsevol retallada d'unitats i ha

carregat contra la xarxa pública. Aquesta és realment la concepció de la consellera sobre el dret a la lliure elecció de les famílies pel que fa a l'educació que volen. La Conselleria llança el missatge a la societat que vagen a la concertada perquè estem desmantellant la pública.

Allioli

L'estudi elaborat per la Trobada de Plataformes Comarcals analitza l'evolució de les unitats en els centres públics i concertats des del curs 2008/09 i conclou que la supressió d'unitats de la pública en l'arranjament escolar no es deu exclusivament al descens de la natalitat, tal com argumenta la consellera d'Educació, M. José Catalá, sinó que hi ha també una intencionalitat política d'afavorir la població dels centres concertats en detriment dels centres públics.

L'estudi comprén l'àmbit general des del conjunt del País Valencià fins a la concreció en determinades localitats: Alaquàs, Castelló i Ontinyent. Tres ciutats amb escoles en lluita pel manteniment de les unitats i escoles públiques, els representants de les quals formen part de la Trobada de Plataformes Comarcals.

El treball és el resultat de l'estudi de diverses estadístiques del Ministeri d'Educació i de les comissions d'escolarització o els ajuntaments de les tres localitats esmentades.

Alaquàs

En els últims anys a Alaquàs el nombre de matriculacions en 3 anys ha anat baixant any rere any. Això ha afectat només la xarxa pública, que és la que ha acusat la pèrdua d'unitats. L'aplicació del districte únic i l'augment de ràtio no ha afectat el nombre d'unitats concertades, que són les mateixes i que, a més, ha augmentat el nombre d'alumnat. En els últims tres cursos ha sigut suprimides 5 unitats de les escoles d'Alaquàs, totes elles en escoles públiques, i cap en les concertades.

Castelló

Si comparem l'evolució de l'alumnat de 3 anys tant en la pública com en la concertada en la ciutat de Castelló, podem veure que en el curs 2009/10 hi havia 1.258 alumnes matriculats en infantil de 3 anys en l'escola pública i 350 en l'escola concertada, que fa un total de 1.608 alumnes. Actualment, en el curs 2014/15 hi ha 1.150 alumnes matriculats en infantil de 3 anys en l'escola pública i 428 en la concertada, que fa un total de 1.578 alumnes matriculats en infantil de 3 anys a Castelló de la Plana.

Per tant, havent-hi només una diferència de 30 alumnes menys matriculats en infantil de 3 anys a Castelló de la Plana, l'escola pública ha patit una retallada de 6 unitats d'infantil de 3 anys públiques i en valencià en els darrers 5 cursos escolars, 4 de les quals comportaran en els anys vinents retallades de 4 línies completes en l'escola pública i en valencià.

Ontinyent

A la capital de la Vall d'Albaida i en el període estudiat, només s'hi han suprimit unitats en escoles públiques i PEV. El curs passat s'hi van eliminar una unitat per cada escola: tres de 3 anys, i una de 1r de primària: totes eren públiques

i totes en valencià. Mentrestant, totes les escoles concertades mantenen dues unitats totes, llevat d'una.

Mesures i propostes

El districte únic i l'arranjament escolar són els instruments de què se serveix la Conselleria, no per a planificar l'escolaritat, sinó per a retallar la pública mentre s'amplia la concertació d'unitats.

Amb la bandera de la llibertat d'elecció de centre per les famílies, s'afavoreix la maniobrabilitat de les famílies amb recursos per a fer front a les despeses en centres concertats. Aquests poden així filtrar l'alumnat que admeten.

La Trobada de Plataformes Comarcals denuncia la deixadesa de funcions pel govern valencià perquè menysté la xarxa pública, que depèn de l'administració i per tant dels ciutadans i ciutadanes, i fomenta la xarxa concertada, que

La pública ha perdut un 3% de les unitats (un 3,8% des del curs 2011/12) mentre que la privada ha augmentat exactament el mateix percentatge, un 3%, en el mateix període

depèn majoritàriament de l'Església catòlica. Per això, proposa una sèrie de mesures:

- La recuperació de les ràtios anteriors al 2012, abans de les retallades i de l'aplicació de la LOMQE, com a mínim.
- Planificació de la distribució equilibrada d'alumnat per millorar la qualitat educativa i eliminar la implantació de l'anomenat "districte únic".
- Construcció immediata dels centres docents compromesos en el Creaescola.
- Que es garantisca en tots els casos la continuïtat dels programes plurilingües en valencià.
- El compliment de la legalitat vigent d'ocupació i seguretat d'espais docents.
- La recuperació de tota la plantilla de professorat que les polítiques de retallades estan suprimint en els últims anys.
- La xarxa pública ha de ser l'eix vertebrador del sistema educatiu, per tant, no es poden suprimir unitats dels centres públics mentre s'estiguen mantenint els concerts.

INFRAESTRUCTURES

EL CEIP Príncipe de España de Rojasales exigeix la reposició del centre

L'edifici, amb més de 43 anys, es troba en estat ruïnós i és una amenaça constant per a alumnat i professorat.

El CEIP Príncipe de España de Rojasales va ser inaugurat en 1972, com un dels col·legis més moderns i innovadors d'aquell moment. Al cap de 43 anys, segueix sent el mateix edifici, a penes modificat.

El que sí que ha canviat és la població de Rojasales, d'uns 7.000 habitants per aquell temps, a uns 20.000 en l'actualitat. Tot i que s'ha triplicat la població, el col·legi segueix sent el mateix i l'únic de la població. Això vol

dir que no pot albergar tots els xiquets del municipi, que han d'eixir a col·legis d'altres poblacions per diverses causes, la pitjor de totes, la situació deplorable, lamentable, vergonyosa i perillosa del centre.

Encara té fosses sèptiques que, per si hi faltara alguna cosa, sumen humitat en algunes de les aules adjacents on els xiquets de segon de primària fan classe, deixen les motxilles i passen hores.

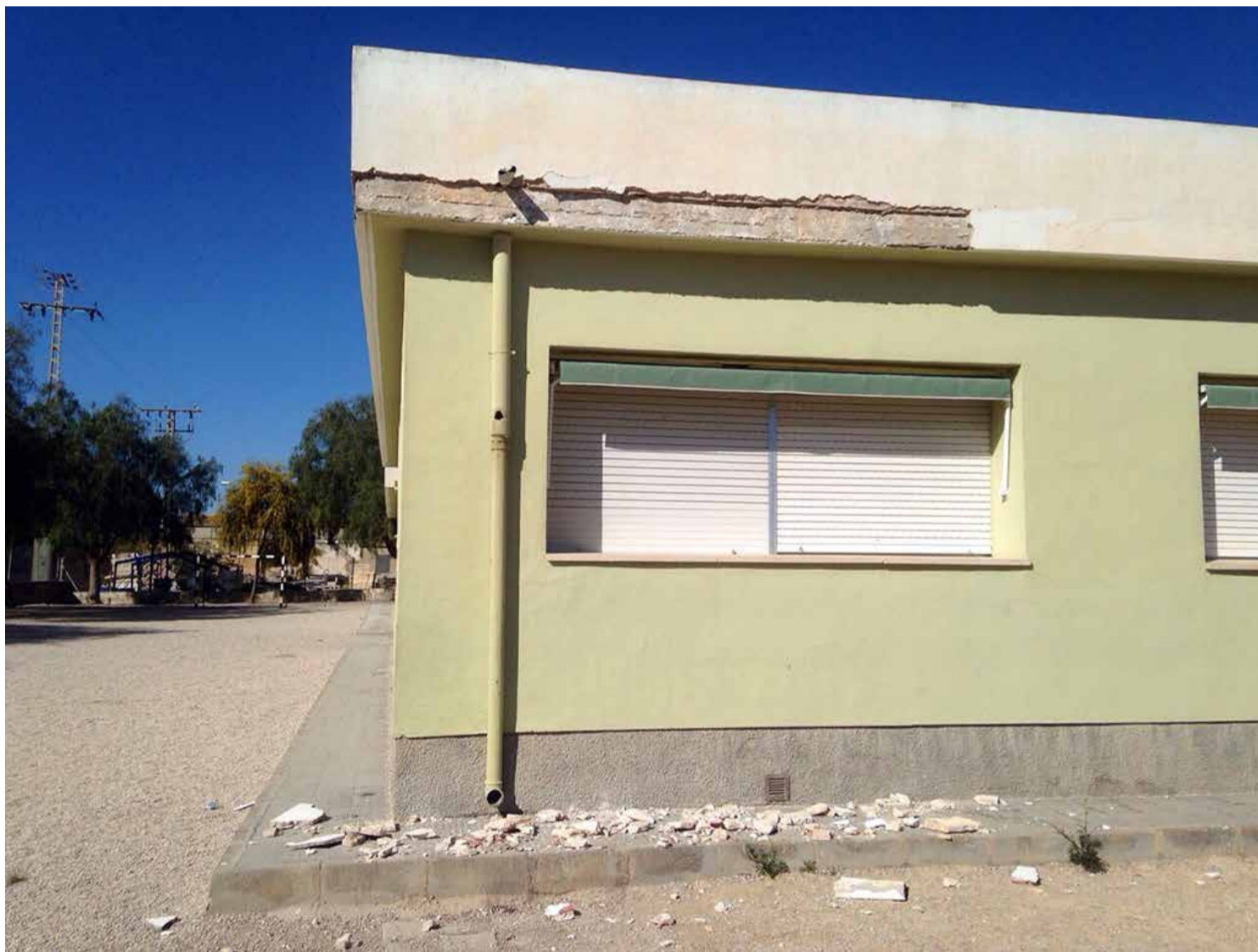
Els pilars pateixen d'aluminosi, no hi ha calefacció perquè si s'encén una estufa en una classe a l'altra no poden fer-ho. Algunes aules no tenen sortida possible si es produïra alguna mena de catàstrofe (terratrèmol, incendi...). Les pistes esportives estan deteriorades de tal manera que els nens poden ensopegar fàcilment. Els marcs de les portes d'algunes aules han cedit per la humitat i el pas del temps i no és possible posar les

portes correctament perquè l'obra seria un sense sentit. Cauen i es reposen rajoles constantment. Les canonades són de plom, no hi ha cortines sinó trossos de teles o cartrons per evitar que entre el sol a mesos més calorosos. Falten vidres en infinitat de finestres. El gimnàs amb prou feines es pot utilitzar, ja que els alumnes no poden utilitzar les dutxes... l'Ajuntament de la població, responsable del seu manteniment, no pot donar l'abast a tant "pegat" perquè és tirar els diners de les arques del poble en un "pou sense fons".

L'incident més greu va ocórrer el 27 de setembre de 2012 quan una de les cornises que ornamenten la façana d'un dels edificis va caure en horari lectiu. Per fortuna aquesta pedra d'uns 20kg no va causar danys personals ja que aquest dia estava plovent i els nens no van sortir al pati. A finals de març, un altre fragment de la cornisa va caure també sobre el pati de l'escola en l'horari de l'esbarjo. Per sort, no s'hi va haver de lamentar cap desgràcia personal.

Reproduïm el text que ha redactat l'AMPA del centre davant l'anunci de remodelació del centre, feta al novembre pel president Fabra.

Declaració de l'AMPA del CEIP Príncipe de España de Rojasales

Solsida de part de la cornisa del col·legi de Rojasales, el passat 31 de març.

El pasado mes de noviembre, Alberto Fabra anunció en el Consell que la reposición del CEIP Príncipe de España de Rojasales se realizaría en 2015. Aprovechando que el Pisuerga pasa por Valladolid, el Molt Honorable promete un Colegio que lleva más de diez años siendo reclamado por la comunidad escolar, justo en año de elecciones. Casualmente los mismos años que llevan siendo engañados o ignorados, porque no una, sino cientos de reivindicaciones, manifestaciones y protestas de todo tipo han ido realizando a lo largo de estos años, obteniendo como única respuesta la visión diaria de las ruinas de "algo" llamado Colegio. Ya en 2010 Rojasales fue engañado por el

"Molt Honorable" por aquel entonces, Francisco Camps, el cual prometió la reposición inmediata del Colegio, con proyecto incluido. Lástima que la empresa adjudicataria, CIEGSA, quebrara y vuelta a empezar, como en Atrapado en el tiempo, salvo que en esta ocasión, el protagonista no era Bill Murray sino cientos de niños que cada día tienen que habitar en semejante escenario, propio de una película de terror. Eso sí, mientras tanto, Consellería dormía como una marmota.

Aún se recuerda la "chulería" del antiguo Secretario de Educación. Rafael Carbonell cuando de malos modos recibió a una comitiva de la localidad y les dijo "por suerte, he visto colegios peores" al

tiempo que entraba y salía hablando por su móvil, mostrando la una osada falta de respeto a quienes iban a reclamar lo suyo. La desvergüenza de este señor, y este término le quedaba más que grande, no tuvo límites. Ahora, de nuevo, prometen que esta vez sí, que se licita en el plazo de un mes, pero a los padres y madres del Príncipe de España esto les suena al cuento de Pedro y el Lobo. Dice Manuel Tomás, Secretario de Educación, que tienen 42 millones de euros presupuestados para construir y que hace años que no los hacen nominativos "porque los centros educativos son proyectos plurianuales y porque ejecutar el 100% de los presupuestos en infraestructuras no es fácil". La partida está ahí y está calculado

Ahora se dice que Rojasales está en la parrilla de salida, que estará licitado antes de las elecciones, pero lo que no dice es cuando se va a empezar la obra y, más importante si cabe, cuando se acabará

para que haya para todos, dice Manuel Tomás, hay voluntad política, dinero y proyecto.

El Señor Tomás dice que Rojasales está entre los diez que más adelantados están y que cree que en el plazo máximo de un mes saldrá a licitación en el DOCV. Según él, una vez aparezca publicado es imparable. Pero claro, ahí empieza la carrera por adjudicar la empresa, algo que dura mucho más de un mes, es decir, nos encontramos en el mayo de la marmota, o de las elecciones más complicadas para ellos, pues si estamos precisamente sin Colegio, después de tanto tiempo, es porque algo no han hecho bien, algo como no importarles lo más mínimo ni nuestros hijos ni su educación ni su seguridad.

Pero ahora sí, ahora Rojasales está en la parrilla de salida, que estará licitado antes de las elecciones, pero lo que no dice es cuando se va a empezar la obra y, más importante si cabe, cuando se acabará.

En cualquier caso, si al final resulta que viene el lobo y tenemos Colegio, no se les olvide a ustedes señores mandamases de la Generalitat Valenciana que este pueblo no se merecía este trato, que no son dignos de llamarse políticos y que dejen de utilizar a nuestros hijos y a su educación como arma arrojadiza para sus intereses partidistas y sus ansias de poder. Y, por supuesto, ni se les ocurra ni por un segundo pensar que se lo vamos a agradecer, el Colegio nos pertenece, les pertenece a nuestros hijos, desde hace muchos años, a los niños que han pasado, a los que están y a los que vendrán. Ustedes solo nos lo han arrebatado.

STEPV renuncia temporalment a set alliberats sindicals

No s'ha arribat a un acord amb la Conselleria per a aquest curs per la inflexibilitat de l'administració.

STEPV, sindicat majoritari de l'ensenyament públic, ha renunciat temporalment als set alliberats i alliberades més que li corresponien pels resultats de les eleccions sindicals celebrades el desembre del 2014. El Sindicat ha pres aquesta decisió per evitar problemes organitzatius i pedagògics als centres docents, que es podrien veure afectats pels nous alliberaments i per evitar que nou alliberats i alliberades de la resta dels sindicats hagen de tornar al centre cap al final del curs escolar.

Els resultats electorals en el sector han suposat una modificació de les hores sindicals que corresponen a cada organització sindical sobre la base del nombre de dele-

En l'àmbit de la Conselleria d'Educació no hi ha cap acord sobre alliberats sindicals perquè el va denunciar l'administració

gats sindicals. Segons la legislació vigent cadascun té dret a 40 hores sindicals que es poden acumular totalment o parcialment en una persona per poder alliberar-la.

En l'àmbit de la Conselleria d'Educació de la Generalitat valenciana no hi ha cap acord sobre alliberats sindicals ja que el va denunciar, unilateralment, l'admini-

nistració fa quatre anys. Per tant, s'aplica l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic (EBEP) que permet la lliure acumulació de les hores de les delegades i delegats sindicals en qualsevol moment. Per aquest motiu, STEPV podria disposar de l'acumulació de les hores des del moment de la proclamació dels resultats electorals sense esperar a l'inici del nou curs escolar 2015-16.

El Sindicat va demanar en la reunió de constitució de la Mesa Sectorial d'Educació celebrada el passat 27 de març de 2015 poder fer ús de les noves hores sindicals aconseguides a partir dels resultats electorals. La resposta de la Conselleria d'Educació va ser que el nostre sindicat tenia dret a fer ús de

les seues hores i a obtindre 7 alliberats més però que de la mateixa manera que STEPV augmentava el nombre d'alliberats els altres sindicats en perdien. L'Administració educativa va dir que si STEPV demanava nous alliberats reduiria automàticament els de la resta de sindicats. El Sindicat va proposar que no fóra així i, fins i tot, que podria no usar les hores per evitar els trastorns que afectarien la resta de sindicats i els centres afectats pel cessament de permanents o pel nomenament de nous. Tanmateix, no es va poder arribar a cap acord amb l'Administració educativa, que es va mostrar inflexible.

En aquest context, el secretariat nacional de STEPV ha decidit no sol·licitar els set alliberaments per evitar els problemes esmentats i fer-ho de cara a l'inici del nou curs escolar 2015-16.

Per al Sindicat, la situació generada es deu a la manca de voluntat negociadora de l'Administració educativa valenciana i d'un acord de drets sindicals que regule els permisos sindicals.

STEPV guanya huit sentències que reconeixen el dret del personal interí al cobrament dels sexennis

Allioli

STEPV continua instant al professorat interí que encara no ha reclamat el dret al cobrament del sexenni que es pose en contacte amb els serveis jurídics

El jutjat contenciós administratiu número 8 de València ha sentenciat a favor del personal interí en relació al cobrament dels sexennis, que se sumen les sentències ja guanyades anteriorment, altres vuit. La Conselleria d'Educació va desestimar els recursos d'alçada interposats pel personal interí contra l'administració educativa valenciana. Contra aquestes desestimacions STEPV va formular demanda que va ser admesa a tràmit i estimada pel jutjat el passat 1 d'abril de 2015.

El tribunal no considera ajustades a dret les esmentades desestimacions per part de la Conselleria i les anul·la i deixa sense efectes. D'aquesta manera el

STEPV exigeix la negociació d'un nou decret de permisos i llicències per al professorat

La Conselleria presenta un manual d'aplicació dels permisos i llicències del professorat basat en un decret obsolet.

La Generalitat Valenciana està unificant l'aplicació dels decrets de permisos i llicències de tot el personal funcionari. Per això està negociant en les meses sectorials un manual d'aplicació, adaptat a cada àmbit funcional.

En el cas d'educació, el manual és l'aplicació del Decret 7/2008, de 25 de gener, del Consell, pel qual es regulen els permisos i llicències del personal docent no universitari, la Llei 7/2007, de 12 d'abril, de l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic i el Reial Decret Llei 20/2012 de retallades, de 13 de juliol, de mesures per a garantir l'estabilitat pressupostària i de foment de la competitivitat (que castiga el professorat que cau malalt amb retallades salarials).

STEPV ha plantejat la necessitat de revisar el decret per ajustar-lo a les necessitats actuals i millorar el règim de permisos i llicències al

professorat, a més de derogar el reial decret llei 20/2012 de retallades que afecten sobretot al cobrament de les substitucions generades pels permisos i llicències i per les incapacitats temporals.

En eixe sentit, STEPV ha insistit en aspectes com ara l'acumulació de lactància, les llicències per estudi i formació, i en la no discriminació del professorat interí, que en l'actualitat no té accés a totes les llicències.

El cas de l'acumulació de lactància és possiblement el més preocupant de tots els tractats, ja que el Sindicat considera que l'administració fa una interpretació molt restrictiva del Decret 7/2008 i limita el dret de les mares a acumular la lactància immediatament després del permís per maternitat. Aquestes limitacions, a més, van en funció de factors que no estan estipulats ni en el Decret ni en la Llei

STEPV ha insistit en la lactància, les llicències per estudi i formació, i en la no-discriminació del professorat interí

d'igualtat i que resulten clarament discriminatoris, com ara el tipus de lloc de treball que ocupa la mare, o si després té intenció de demanar-se una llicència no retribuïda o una excedència per cura de fill/a.

En aquest sentit, per exemple, en opinió de la Conselleria, una mare interina que estiga cobrint substitucions no tindria dret a acumular la lactància i una mare fun-

cionària de carrera que es demane una excedència tampoc tindria dret. STEPV ha mostrat a l'administració una sentència guanyada recentment en favor del dret d'una mare interina a tindre els 30 dies d'acumulació de lactància i ha exigít que aquesta acumulació siga concedida a tota aquella mare treballadora que la demane, tal i com marca la normativa i sense cap tipus de restricció.

El sindicat també ha demanat que es tornen a convocar les llicències retribuïdes per estudis, que el percentatge de les reduccions de jornada siguen flexibles per tal de facilitar l'organització de l'horari del professorat i dels centres, i que en la reducció de jornada per violència contra les dones es contemplen tots aquells actes violents comesos contra les dones, independentment de si són perpetrats en l'àmbit privat o públic.

qual cosa el procés es pot veure indesitjablement judicialitzat. Ens referim especialment a l'apartat del requisit de l'acreditació de la formació i capacitat de tutela en investigacions pròpies dels ensenyaments artístics.

La Conselleria ha informat que el procediment es publicarà pròximament en el DOCV per a resoldre'l el més prompte possible, tot i que es preveu que s'allargue en el temps donat que només hi ha una comissió de baremació i que s'espera un gran nombre de participants ja que és la primera vegada que es convoca aquest procediment en aquests ensenyaments.

Recordem que el professorat interí no cobra els sexennis perquè no ho preveu la normativa de 1993 ni la de 2014

tribunal reconeix com a situació jurídica individualitzada el dret de cada persona interessada al perfeccionament, reconeixement i percepció del primer sexenni i, per tant, que li siga abonat.

Tot i que la Conselleria pot presentar recurs d'apel·lació, el Sindicat considera improbable que ho faça.

La Conselleria d'Educació amplia els concerts mentre retalla unitats en la pública

STEPV rebutja l'ampliació dels concerts per dos anys més (de quatre a sis), fins el curs 2018/19, com estableix la LOMQE i com està aplicant la Conselleria d'Educació amb aquesta normativa publicada avui en el DOCV.

La Conselleria d'Educació està avançant a marxes forçades l'aplicació de la LOMQE abans que finalitze la legislatura amb mesures com aquesta, mentre continua retallant unitats en els centres educatius públics.

Amb aquest tipus de mesures i altres com la cessió de sòl públic per a la construcció de centres d'iniciativa social (CIS), el govern valencià està potenciant la xarxa concertada mentre ha retallat unitats en la pública sistemàticament en els darrers anys.

Sobre el procediment d'accés a càtedres en els conservatoris superiors de música i dansa

Tant en la mesa tècnica de la setmana passada com en la sectorial d'avui, STEPV ha defensat que el procediment d'accés a càtedres en els conservatoris superiors ha de produir-se en paral·lel a les oposicions al cos de catedràtics de música i arts escèniques, previstes també en l'oferta pública d'ocupació publicada dilluns passat en el DOCV. Prèviament, caldria negociar un nou acord de professorat interí per evitar la

desfeta de les plantilles que suposaran aquestes oposicions amb l'acord actual.

La Conselleria ha informat que el procediment es publicarà pròximament en el DOCV per a resoldre'l el més prompte possible

El Sindicat també ha defensat que el procediment d'accés a càtedres als conservatoris superiors ha de tindre totes les garanties jurídiques, complir la legalitat vigent, no crear greuges compa-

ratiu entre professorat i ser totalment transparent. Aquest procediment tampoc pot ser aprofitat per a desplaçar professorat interí, com passa en algunes especialitats de dansa, i mantindre així l'estabilitat de les plantilles actuals.

En eixe sentit han anat les esmenes plantejades per STEPV en la negociació, ja que hi ha aspectes que poden generar dubtes legals i que poden ser impugnades, per la

LAÏCISME

Currículum de religió: claudicació de l'estat

RAFAEL CUESTA

L'assignatura de Religió fa tant de temps que pertany al sistema educatiu que a moltes persones no els crida l'atenció, sempre ha sigut així, és la cosa més normal del món. Tal vegada per això, la publicació en el BOE, el passat 24 de febrer, del currículum de Religió ha alçat polseguera. S'ha denunciat que es proposen continguts que entren en contradicció amb el que l'alumnat aprèn en altres matèries; que conté una concepció molt devaluada de l'ésser humà; que es tracta d'un text catequètic i dogmàtic... En fi, que no semblen continguts apropiats per a una matèria escolar.

Però res d'açò és nou. Com tampoc ho és el fet que aparega en el BOE, instrument de l'Estat per a ratificar les lleis, una resolució ministerial redactada per la Conferència Episcopal Espanyola. Els Acords que l'Estat espanyol va signar amb la Santa Seu en 1979 –continuació del Concordat de 1953– concedeixen a l'Església catòlica una sèrie de privilegis entre els quals hi ha l'existència mateixa d'aquesta matèria escolar i l'atribució d'establir-ne els continguts. Amb això, l'Estat claudica davant d'un credo religiós.

Fins i tot són també vells els arguments que en la mateixa resolució es donen per justificar que s'ensenyi Religió en l'escola. S'apel·la, per exemple, a la llibertat religiosa. En un estat democràtic, qualsevol persona és lliure d'adherir-se a les creences que vulga, fins i tot a les estrafoles, i totes les religions tenen dret a adoctrinar en els seus respectius credos els qui així ho desitgen, però la llibertat religiosa, una conquesta del laïcisme, acaba ací. Els qui han redactat la resolució del currículum volen fer-nos passar com a exercici de la seua llibertat religiosa el que no és més que un enorme i injustificable privilegi: disposar de vora 20.000 catequistes,

sufragats amb fons públics i nomenats directament pel bisbe, per a adoctrinar l'alumnat en un credo concret. No es tracta, doncs, d'una llibertat o d'un dret sinó d'un descarat abús que conculca els drets d'una bona part de la ciutadania.

La poca vergonya arriba al cinisme: la resolució invoca la Declaració Universal de Drets Humans i la Constitució i, més avant afirma: "L'ensenyament escolar de la Religió catòlica afavoreix el desenvolupament de la responsabilitat personal i social i de les altres virtuts cíviques, per al bé comú de la societat, i contribueix així a l'adquisició de les competències socials i

cíviques. (...) l'exercici de la solidaritat, de la llibertat, de la justícia...". I dic cinisme perquè, tot i les paraules vanes usades, tant la presència de la religió en l'escola com els continguts que es proposen atempten contra els drets fonamentals i conculquen principis constitucionals.

La seua sola presència segrega l'alumnat –ara ja des dels 3 anys, una perversa novetat de la LOMQE– per les creences de les seues famílies, contravenint al principi constitucional de no-discriminació. A més, conculca la aconfessionalitat de l'Estat que la Constitució proclama. Els privilegis que concedeix a un credo concret són tants, que no es distingeix d'un estat confessional. Tampoc no respecta la llibertat de consciència de l'alumnat que no opta per Religió, castigant-lo a cursar una altra assignatura, també avaluable, mentre a l'aula del costat s'adoctrina. I, per descomptat, el principi d'igualtat queda fet trossos.

Respecte als continguts ja hem dit que són contradictoris amb moltes conclusions científiques i que són dogmàtics i, per tant, mai revisables ni criticables. Però, a més, no són compatibles amb els drets humans ni amb la Constitució. Una bona part del currículum està dedicat a la Bíblia, els seus personatges i narracions i una altra a l'Església catòlica, la seua organització i

funcionament. En tots dos casos es transmet a l'alumnat, com a molt valuosa, una tradició patriarcal, androcèntrica i misògina, en la qual no fa efecte el principi d'igualtat. (Una curiosa novetat del currículum és la desaparició de la Mare de Déu. La seua presència queda reduïda a "Déu tria Maria perquè el seu fill es faça home", en el bloc 3 del 2n curs de primària.)

Un altre contingut és la família, la concepció de la qual, com és sabut, contravé a la llibertat individual d'alguns col·lectius i, a més, s'oposa amb virulència a lleis aprovades pel parlament i vigents en l'actualitat.

Es transmet a l'alumnat, com a molt valuosa, una tradició patriarcal, androcèntrica i misògina, en la qual no fa efecte el principi d'igualtat.

Els qui han redactat el currículum volen fer-nos passar com a llibertat el que no és més que un enorme i injustificable privilegi

Amb l'Església hem topat

Algú podria pensar que aquest assumpte està tan arrelat que no té solució. Certament, en les dècades que fa que tenim democràcia cap govern ha fet un sol pas per resoldre-ho. Però la solució ja està inventada per la teoria política democràtica: **l'ESTAT LAIC. Com és ben sabut, el laïcisme pretén una forma d'organització social de la convivència que siga justa, que respecte els drets i llibertats de tots, en condicions d'igualtat i que salvuarde la pluralitat i diversitat socials. Per a això l'Estat i totes les seues institucions, especialment l'escola, han de ser estrictament neutrals en qüestió de creences.**

Com caminar cap allí? D'una banda, és indispensable que totes les religions accepten que les seues creences, per molt verdaderes que les consideren els seus fidels o les seues jerarquies, no mereixen més respecte que les altres conviccions possibles en la societat. Si volen guanyar adeptes hauran de fer-ho per la sensatesa i atractiu de les seues doctrines i no pel gaudi de privilegis que esclafen els drets d'altres persones.

D'altra banda, és necessària la ferma voluntat política d'avançar cap al laïcisme de l'Estat. Els successius governs, els partits, les organitzacions i moviments socials, i la ciutadania en general han de comprometre's a eliminar totes les situacions de privilegi. L'assoliment d'una organització social més justa no serà la derrota de ningú sinó el triomf de tots.

Del que es tracta, doncs, és de fer que l'Estat siga sobirà i elimine els privilegis. Per a això la Religió ha d'estar fora del sistema públic d'ensenyament, els acords amb el Vaticà han de ser derogats i no s'han d'utilitzar fons públics per a finançar l'adoctrinament religiós en les aules. L'escola ha de dedicar-se a aconseguir una ciutadania ben formada i lliure per a organitzar la seua pròpia vida i, per descomptat, triar les seues conviccions.

L'alternativa a la Religió

Comentari a banda mereix una altra novetat, també perversa, de la LOMQE. Es tracta de l'assignatura alternativa. En primària es diu Valors culturals i socials i en secundària Valors ètics. Sembla que en la ment del legislador hi ha que els qui van a classe de Religió, només per les creences, ja queden capacitats per a la vida en societat. No necessiten reflexionar entorn de quins són els valors culturals, socials i ètics a què convé que ajusten les accions. Açò queda per als rèprobes que no acudeixen a classes de Religió. La discriminació que subjau en aquesta novetat és atroç.

El sistema públic d'ensenyament és de tots i per a tots. Ha d'integrar, en condicions d'igualtat, totes les persones siguen quines siguen les seues creences o les de les seues famílies. No es pot situar una part de l'alumnat, per les seues creences, per damunt i al marge dels altres, i excloure-la de l'obligació de conèixer els valors comunament compartits en una societat democràtica. És o no cinisme afirmar que el currículum de Religió ensenya les "virtuts cíviques" i mira pel "bé comú"?

CAMPANYA DE LA DECLARACIÓ DE LA RENDA 2015

València Laica recomana no marcar la casella de l'Església ni la de fins socials

**CAMPAÑA 2015
SOBRE FINANCIACIÓN DE LA
IGLESIA CATÓLICA
A TRAVÉS DEL IRPF**

**MARQUES LA CASILLA DE LA IGLESIA CATÓLICA
NI LA DE FINES SOCIALES**

Allioli

València laica, associació integrada en Europa Laica, recomana que, en la declaració de la renda d'enguany, no es marque cap casella, ni la de l'Església catòlica ni la de fins socials a fi que els nostres impostos vagin a inversions públiques.

En la campanya que desplega cada any amb motiu del període de presentació de la declaració de la renda, València Laica ens recorda que la Conferència Episcopal rebrà, en 2015 uns 250 milions d'euros, que pertanyen a l'assignació tributària directa de l'IRPF (2013), amb pagaments mensuals a compte d'uns 13 milions d'euros, més diverses desenes de milions d'euros en liquidar l'exercici.

Per la via de "fins socials" a di-

verses ONG i fundacions que pertanyen a l'Església catòlica se'ls lliuraran desenes de milions d'euros també al llarg del 2015. Aquestes quantitats arriben per diverses vies ministerials i de CCAA, i es detrauen l'impost de la renda.

La casella de "fins socials" és la coartada que serveix per a justificar la de l'Església catòlica. Segons l'opinió de València Laica, els fins socials no han de dependre del que decidisquen els contribuents cada any, sinó que han de tindre partides específiques i estables en els pressupostos generals de l'Estat. Aquesta fórmula, afigen, és la que serveix a l'Estat per a privatitzar i precaritzar –de forma més o menys encoberta– serveis que haurien de ser públics.

DES DEL SUD VALENCIÀ

TUDI TORRÓ

El valencià dels polítics

Ales portes d'unes eleccions municipals i autonòmiques, m'agradaria fer una reflexió als polítics d'esquerra amb l'esperança que guanyen, i no defrauden les expectatives que tenim posades en ells.

El dissabte 21 de febrer, als carrers de València, hi va haver una gran festa per l'escola valenciana. Hi estaven tots: partits polítics, sindicats, associacions, col·lectius diversos... fins ací tot normal. Estem a les vespres d'unes eleccions i tothom volia deixar-se veure en fòrums diversos. Els partits d'esquerra, no hi podien faltar, part del seu electorat va a aquest tipus de manifestacions, i allí, tots, majoritàriament, parlen valencià. Els polítics hi estan còmodes, responen a les preguntes dels periodistes, en valencià. És com el Nou d'Octubre, aquest dia és un pecat no parlar valencià. Tanmateix, què ocorre la resta de l'any? La resta de l'any les coses ja no estan tan clares. El valencià pot arribar a resultar incòmode, toca situar-se. On estem? Qui ens

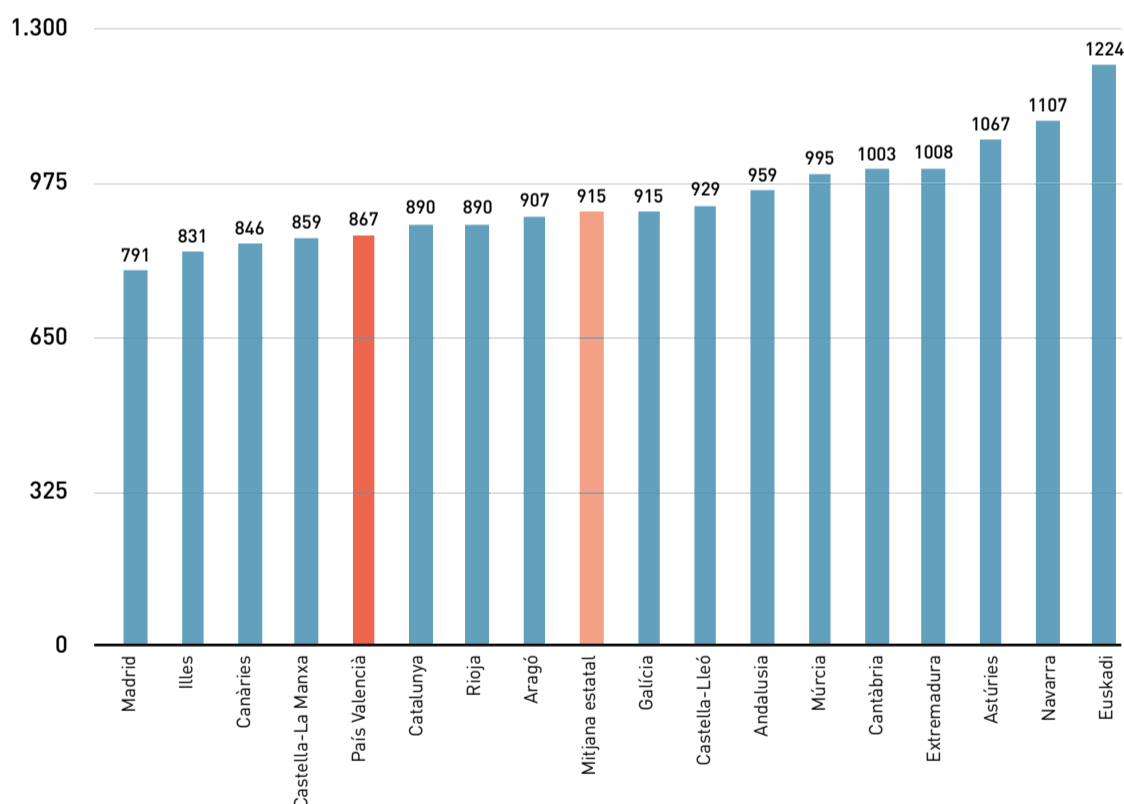
escoltarà? Podem ofendre algú? Podem perdre vots? Quan canvien d'escenari, a la majoria dels polítics, se'ls oblidava parlar valencià, pensen que la ràdio la sent molta gent, que als mítings va gent molt diversa i han de parlar per a tots, en castellà, sens dubte, no siga que per culpa del valencià perden un grapat de vots. I més encara si estan pel sud, allí, encara més, deuen pensar que més avall de la línia Biar-Busot el valencià ha desaparegut, i no els entenem, després passa el que passa, no tenen la "soltura" necessària per expressar-se quan sí que toca. Dels partits de dreta, en aquest tema, ni estan ni se'ls espera. I és clar, com que no en fan ús, se'ls oblidava, i els entra "un caloret" que no hi ha qui els entenga... dir que fan el ridícul, és una expressió amable, el que fan és no respectar el lloc on viuen. És normal, prou tenen defensat el bilingüisme "castellano-anglés". Estic esperant que ens sorprenguen i ens facen un míting en anglés, no cregueu, igual la idea triomfa, i amb el pa-

panatisme imperant, s'ho copien, fins i tot els partits d'esquerra, especialment els nacionalistes espanyols, que n'hi ha de tots colors. Els nacionalistes espanyols, encara que es diguen d'esquerra, diuen coses com aquesta: "A mi lo que me importa es que haya sanidad pública para todos. Que se esté atendiendo en catalán, en euskera, en gallego o en castellano para mí es una cuestión secundaria". Ja està tot dit, claret com l'aigua. Que qui ho ha dit? Doncs el líder de Podemos. Per això, espere que guanyarà l'esquerra que pensa en valencià, que ens governe i que, en aquest tema, siguen capaços de possibilitar "l'Escola que volem". D'això es tracta, de dir-los que en valencià no s'ha de parlar únicament els dies assenyalats en el calendari. Han passat més de 30 anys de la llei d'ús i està tot tan embastat com al principi. Que el bilingüisme valencià/castellà, ha demostrat ser un engany, i una forma suau de substitució lingüística.

Es tracta, de dir-los que en valencià no s'ha de parlar únicament els dies assenyalats en el calendari

Despesa educativa per habitant a l'Estat, per territoris (2013)

FONT: IVIA i Fundación BBVA

La Generalitat, entre els territoris que més retalla en educació

Un estudi publicat per l'Institut Valencià de Investigaciones Económicas (IVIE) i la Fundación BBVA posa en evidència la magnitud de la retallada en serveis bàsics fonamentals i, molt especialment, en educació que ha dut a terme la Generalitat Valenciana. La política de retallades impulsada des del govern valencià han situat el País Valencià entre les autonomies amb un índex més baix de despesa educativa per habitant, com mostra la gràfica, referida a l'any 2013, i per baix de la mitjana de la despesa per habitant en l'Estat espanyol. Referit a aquest índex, el País Valencià es troba molt lluny dels territoris capdavanters en inversió, com són Euskadi o Navarra.

OLI

A l'escriptor uruguaià, Eduardo Galeano, que va faltar a l'abril, pel seu compromís d'una vida amb l'emancipació de les persones i, molt notablement, dels pobles llatinoamericans.

ALL

A la política migratòria europea que converteix la nostra Mediterrània en una fossa comuna per a milers de persones, i les nostres fronteres en parany de violència i abusos contra els drets humans.

TEATRES DE L'ESCOLA

JAUME MARTÍNEZ BONAFÉ

La lliçó dels jesuïtes!

L'escola ha sigut sempre una institució conservadora, i els darrers anys han incrementat l'immobilisme, on els canvis han reforçat el pitjor dels valors neoliberals: revàlides, recentralització del currículum, obsessió pels resultats i els rànquings, etc. Qualsevol estudi crític sobre la comunitat educativa indica que no hem millorat en la formació inicial del professorat, s'han pervertit els processos de democratització escolar, i continua hegemònica una didàctica tradicional recolzada en el llibre de text colonitzant la vida de l'aula. Fa falta un debat en profunditat sobre el sentit de l'escolarització pública i sobre els canvis urgents que necessita la institució. I fa una miqueta de vergonya subratllar-ne el caràcter d'urgència perquè la urgència s'està quedant antiga.

I ara vénen els jesuïtes i ens donen una lliçó: Horitzó 2020. Consulteu el document (<http://h2020.fje.edu>). No inventen res, però arrepleguen el millor de la tradició pedagògica renovadora: qüestionament de la fragmentació disciplinària eliminant les assignatures tradicionals, transformació d'espais i temps escolars, didàctiques basades en la investigació i el treball per projectes, xarxes horitzontals col·laboratives, supressió d'exàmens... qüestionament de l'actual estructura d'etapes del sistema creant una nova etapa intermèdia que engloba cinqué de primària fins a segon de ESO. Sembla com si hagueren reciclat moltes de les actes de les escoles d'estiu dels MRPs, però pel que contenen ha sigut un procés llarg i molt participatiu entre professorat, alumnat i famílies, el que ha desencadenat aquesta decisió de canvi, que ja han encetat.

No puc deixar de preguntar-me si no és tota una lliçó per a l'escola pública. Sé que hi ha molts i moltes mestres i algunes escoles públiques que ja estan també desenvolupant pedagogies renovadores. Però caram!, semblen quasi clandestines. No sé quants mestres en exercici o quants professors de la Facultat de Magisteri s'han preocupat de fer una excursió fins a Almoines per conèixer l'experiència de la seua escola pública, un exemple entre altres d'igualment heroics. Crec que a la pública i a les organitzacions que la defensen els fa falta un sacsó (tal vegada el sacsó que ara ens donen els jesuïtes). La defensa de l'escola pública no és sols l'enfrontament a les polítiques educatives ara del PP, abans del PSOE. Fa falta també impulsar, reconèixer, experimentar, il·lusionar, difondre altres pedagogies renovadores.

Els jesuïtes no inventen res, però arrepleguen el millor de la tradició pedagògica renovadora

Què fa el TTIP en la teua aula?

JOSÉ ANTONIO ANTÓN VALERO

El secretisme va esvaint-se a poc a poc entorn del TTIP (Transatlantic Trade and Investment Partnership), i altres tractats similars com el ZETA (Canadà-UE Comprehensive Economic and Trade Agreement) i el TISA (Trade in Services Agreement), a mesura que les denúncies de les organitzacions socials, sindicals i polítiques es van fent públiques.

Amb el pretext del desenvolupament econòmic, aquest tractat de lliure comerç entre la Unió Europea i els Estats Units d'Amèrica del Nord, que va començar a forjar-se en 2013, sense debat públic en el carrer, ni en els mitjans de comunicació o en les institucions parlamentàries, pretén vincular béns, serveis, eliminació d'aranzels, inversions des d'un paradigma economicista i, en definitiva, suposarà la pèrdua de sobirania dels pobles que podrien exercir a través dels seus governs.

Podria entendre's, en principi, que el TTIP no afectarà la comunitat educativa, però els efectes d'aquesta ona en nom de la liberalització i la competitivitat comercials que pretén consolidar un mercat del que

és educatiu globalment, sens dubte tindrà un efecte pernicios sobre la capacitat dels estats per a afrontar la gestió i els recursos necessaris per al sosteniment del que és públic. Aquesta desregulació va orientada a "aprimar" i, si és el cas, desfer els serveis públics, com la salut o l'educació, a més de suposar impactes en altres àmbits com el mediambiental o la protecció social.

En educació, en la via per a aprofundir la privatització de l'educació pública, és possible que aprofite diversos camins concurrents: l'ampliació de la quota de l'ensenyament privat respecte a la pública, tendència privatitzadora que aprofundirà les línies mestres de la LOMQE en l'ensenyament universitari –ací tenim el gran negoci en la universitat de l'Església catòlica–, en la secundària i, per descomptat, en els primers trams educatius.

Aquesta privatització es veurà reforçada per estratègies més encobertes, com l'augment dels estils i paràmetres de gestió privats dins dels centres públics i proves de "qualitat", que usurparan del control social i ciutadà els seus criteris i prioritats. No ens estranyem que empreses privades s'ofereixen en el futur per dirigir des del seu estil empresarial, un centre públic

per "salvar-lo i millorar-ne la qualitat".

Igualment, altres eines podran ser les estratègies de formació de professorat, que aniran orientant cap al mercat i els interessos privats la formació inicial, el reciclatge i capacitació dels treballadors de l'ensenyament en actiu. La manipulació del currículum acadèmic i les prioritzacions d'uns sabers o altres, aniran amanits amb el poder del món editorial, que cada vegada es troba més unit a consorcis de comunicació i, en últim terme, bancaris.

Els inversors privats demanaran el mateix tracte que el públic. El pastís de l'educació i del món cultural, en general, és molt abellidor. Els que vulguen muntar centres educatius, exigiran, almenys, els mateixos "drets" que la pública, les mateixes partides pressupostàries (o més, perquè ho justificaran amb l'argument de l'eficàcia).

¿Què passarà en els menjadors escolars, amb la carn clorada o les verdures o la carn de pollastre alimentada amb transgènics, quan estiguen dirigides per empreses vinculades al negoci multinacional de l'alimentació?

Els ajuntaments i les diputacions, minvats moltes vegades en els seus ingressos, rebran ofertes per a aconseguir sòl públic destinat a finalitats escolars i/o culturals, o la gestió de l'animació sociocultural dels municipis, amb continguts i estils divulgatius i "pedagògics", dissenyats des dels despatxos d'empreses de continguts culturals que, per descomptat, pensaran més en la població com a usuaris-consumidors i clients, que com a ciutadania amb drets.

S'equipara el que és públic al que és privat en nom de la igualtat d'oportunitats, de la lliure concurrència d'interessos i propostes. Afavorir el "negoci" educatiu es justificarà amb l'activació econòmica i la millora de la "qualitat". Però, això sí, el negoci caldrà protegir-lo dels riscos modificant normatives que, com que són de rang inferior (els estats), s'hauran d'acoblir als acords del TTIP, subscrits en últim terme per consorcis multinacionals, de manera que els estats es vegem obligats a implantar-los per garantir les inversions, i protegits per uns tribunals especials (ISDS, Investor-State Dispute Settlement), fora de la legalitat internacional i que no respectaran els sistemes de justícia estatals i supraestatals per a la resolució de conflictes entre les empreses i els estats.

De tot això és urgent que debatem perquè el perill és real i proper.

José Antonio Antón Valero és membre d'Entrepobles i de la Plataforma a València No al TTIP, a més de col·laborador habitual d'Allioli.

La liberalització i la competitivitat comercials que pretén consolidar un mercat educatiu globalment, tindran un efecte pernicios sobre la capacitat dels estats per a afrontar la gestió i els recursos necessaris per al sosteniment del que és públic

Guia de les oposicions 2015

Amb cada convocatòria, STEPV publica la *Guia de les oposicions* per a orientar els i les aspirants i resoldre els dubtes que puguen sorgir durant el procés. Consulta-la en la web del sindicat.

stepv.intersindical.org

POLÍTIQUES EDUCATIVES

Ara al maig, les revàlides de la LOMQE

La Trobada des Plataformes Comarcals llança una campanya informativa i mobilitzadora sobre les proves diagnòstiques i les revàlides de la llei Wert.

Allioli

enguany, amb motiu de l'aplicació de les avaluacions diagnòstiques i l'avaluació individualitzada de 3r de primària que imposa la LOMQE, STEPV se suma a la campanya informativa per a famílies i professorat llançada per la Trobada de Plataformes Comarcals.

Amb la LOMQE el sistema educatiu es converteix en una carrera d'obstacles i condemna al fracàs els fills i les filles de la classe treballadora. Es creen itineraris per expulsar del sistema l'alumnat que no s'adapte al perfil requerit. Els estudiants han de superar unes revàlides que decidiran, des dels primers cursos de primària, el seu futur acadèmic i laboral. Per tant, l'educació perd la seua funció compensadora de desigualtats socials.

Si els centres ja avaluen constantment l'alumnat, no podem més que rebutjar aquestes proves que la Conselleria d'Educació vol portar a terme al llarg d'aquest mes de maig. Cal recordar que la LOMQE només estableix com a obligatòria, per al curs actual, l'avaluació al 3r curs de primària. No obstant això, la Conselleria d'Educació del govern valencià afegirà unes innecessàries avaluacions diagnòstiques a 1r de primària, 4t de primària i 2n de l'ESO.

La introducció d'aquestes proves no és innocent per part de l'administració. En realitat, va en la línia de l'aplicació de polítiques mercantilistes en l'ensenyament que fomenten la competitivitat entre els centres docents, en lloc de la cooperació, i que generaran categories de centres diferenciats segons el rendiment de l'alumnat. Aquesta filosofia neoliberal és la que impregna tota la reforma educativa impulsada pel ministre Wert.

Les proves diagnòstiques

Amb les proves diagnòstiques,

la Conselleria d'Educació només avalua la competència matemàtica i la competència en comunicació lingüística de l'alumnat, mentre que deixa de banda la resta de competències que estableix el currículum.

L'avaluació es porta a terme mitjançant un conjunt de proves de rendiment comunes per a tot l'alumnat i que s'apliquen a tots els centres mantinguts amb fons públics.

enguany es realitzaran per primera vegada les proves diagnòstiques al 1r curs de primària per mit-

l'11 i el 22 de maig i les de 2n d'ESO del 18 al 22 de maig.

Les revàlides: proves d'avaluació individualitzada

Amb la LOMQE, l'avaluació esdevé la font d'informació per a establir rànquings i segregar l'alumnat, i no per a la millora del procés educatiu.

La LOMQE estableix que es realitzaran una sèrie de proves d'avaluació individualitzada al llarg de l'ensenyament obligatori. Això es concreta en 4 revàlides que es realitzaran a 3r i 6é de primària i en finalitzar l'ESO i el batxillerat.

Els resultats d'aquestes revàlides es faran públics, elaborant així un rànquing de centres, fomentant la competitivitat entre aquests.

Les avaluacions externes d'ESO i batxillerat seran revàlides, és a dir, si l'estudiant no aprova, no podrà seguir estudiant i tampoc obtindrà els títols de l'ESO i de batxillerat respectivament. La redacció i el control d'aquestes proves dependrà del Ministeri d'Educació.

Les avaluacions de 3r i 6é de primària no seran revàlides i l'examen serà controlat per les autonomies. L'avaluació individualitzada de 6é de primària a més d'avaluar el grau d'adquisició de la competència en comunicació lingüística i matemàtica, també avaluarà les competències bàsiques en ciència i tecnologia, així com l'èxit dels objectius de l'etapa.

Tant l'avaluació individualitzada de 3r de primària com la que es realitzarà en 6é de primària seran documents oficials d'avaluació, i la normativa específica que els resultats d'aquestes es tindran especialment en compte per a la promoció de l'alumnat al següent curs. A més a més, els resultats de l'avaluació de final d'etapa s'inclouran en l'històric acadèmic de l'alumne/a.

L'avaluació individualitzada de 3r curs de primària es portarà a terme

Els itineraris serviran per a expulsar del sistema l'alumnat que no s'adapte al perfil requerit

Conselleria només avalua la competència matemàtica i la lingüística, mentre que deixa de banda la resta de competències

jà d'uns qüestionaris d'observació dels aprenentatges en el context escolar. Això es complementarà amb les aportacions dels tutors/es de cada grup al llarg del 3r trimestre.

Per altra banda, tornaran a realitzar-se les avaluacions diagnòstiques a 4t de primària i 2n de l'ESO mitjançant l'aplicació col·lectiva de proves de rendiment respecte a la competència matemàtica i en comunicació lingüística.

Les avaluacions diagnòstiques de 4t de primària tindran lloc entre

Per què rebutgem aquestes avaluacions?

El Sindicat rebutja aquestes avaluacions perquè:

- formen part d'una llei, la LOMQE, que no ha sigut consensuada amb la comunitat educativa i que ha sigut aprovada sense debat polític ni científic;
- segreguen l'alumnat, l'estigmatitzen amb proves de selecció prematura. L'educació perd la seua funció compensadora de desigualtats;
- estableixen rànquings, és a dir, promouen la competència entre l'alumnat i els centres educatius en lloc de la cooperació;
- suposen una regressió pedagògica: l'ensenyament es converteix en una carrera d'obstacles i queda reduït a uns coneixements restringits per a superar les proves, malgrat que la finalitat de l'ensenyament ha de ser formar ciutadans i ciutadanes, aprenent uns continguts amples i diversos, i no preparar-los per a uns exàmens;
- impliquen un menyspreu i una desconfiança en el professorat.

Què podem fer?

Obstaculitzar per part de les mares i els pares i de l'alumnat l'aplicació de les revàlides i les diagnòstiques, ja que el professorat està obligat a realitzar-les per la seua dependència funcional amb l'administració que les imposa. El sindicat se suma a les propostes realitzades per la Trobada de Plataformes Comarcals del País Valencià i ofereix els seus serveis jurídics i assessorament a aquell professorat i centres que el sol·liciten.

entre l'11 i el 29 de maig a tots els centres, excepte els que apliquen el Programa Experimental Plurilingüe que es realitzaran entre el 25 de maig i el 5 de juny.

Què ens espera si la LOMQE es manté vigent?

Aquest curs sols es farà la revàlida de 3r de primària, a més de les avaluacions diagnòstiques, però els propers anys les revàlides augmentaran. Aquest és el calendari:

- Curs 2015-16: revàlida a 6é de primària.

- Curs 2016-17: revàlida a 4t d'ESO, encara que en aquest primer any d'aplicació no tindrà efectes acadèmics, i revàlida a 2n de batxillerat, tot i que aquest curs no serà necessària per a obtenir el títol de batxillerat, sinó que solament es tindrà en compte per a l'accés a la Universitat.
- Curs 2017-18: les revàlides de 4t de l'ESO i de 2n de batxillerat tindran efectes acadèmics i serà necessari superar-les per a obtenir els títols corresponents.

Calendari de proves diagnòstiques i revàlides 2014/15

Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Proves diagnòstiques de 4t de Primària: de l'11 al 22 de maig

Proves diagnòstiques de 2n d'ESO: del 18 al 22 de maig

Revàlides de 3r de Primària: de l'11 al 29 de maig.

CALENDARI

Proves diagnòstiques:

- 1r de Primària: durant el 3r trimestre (data límit: 30 de juny)
- 4t de Primària: de l'11 al 22 de maig
- 2n d'ESO: del 18 al 22 de maig

Revàlides:

- 3r de Primària: de l'11 al 29 de maig.

ATENCIÓ: els centres en Programa Experimental Plurilingüe realitzaran la revàlida del 25 de maig al 5 de juny. La prova de competència matemàtica serà en llengua anglesa.

El nou decret Wert: cap a la fi de la universitat pública

ANDRÉS PIQUERAS

El reial decret publicat el passat 3 de febrer suposa l'enèsima modificació de l'ordenació dels ensenyaments universitaris que porta a terme el bipartit únic (PPSOE) en les darreres dècades. No es compleixen 8 anys de l'assaig de posada en marxa del conegut com a pla Bolonya i ja es reconeix que tot allò que aquell suposat "pla" deia era una mera enganyifa o presa de mida.

Manifestació en defensa de la universitat, aquest març a València.

En el passat, a través de les lluites de la població tot un conjunt de serveis es van des-mercantilitzar per a transformar-se en serveis públics, que la pròpia dinàmica de conquestes socials convertiria en drets més o menys universals. El gran capital privat no ha deixat de considerar amb rancúnia aquest procés i fa anys que intenta capgirar-lo. L'ensenyament és un "negoci" massa atractiu per a mantindre'l "reduït" a un servei públic i un dret. Ja al començament del nou segle, en el conjunt dels països membres de l'OCDE l'ensenyament s'havia convertit en un dels últims tresors de què apropiar-se, ni més ni menys prop de 900.000 milions d'euros l'any.

Les últimes reformes universitàries havien instal·lat un model tecnicista complex que implicava la conversió dels estudiants en clients, les classes i cursos en productes i "l'ensenyament continu" en font permanent de guany del nou negoci educatiu, llests per tant per a ultimar la conversió de l'educació en el seu conjunt en una mercaderia i aquesta, alhora, en font permanent d'elaboració d'una mercaderia: el coneixement com a factor d'acumulació de capital.

La mercantilització de la investigació va significar en avant que passava a estar mesurada en funció del seu interès per al món empresarial. El que significa travessar un conjunt de filtres de publicació, perquè tingui "valor" curricular només allò que s'adequa a aquest interès, filtrat a través de les revistes o àmbits erigits en guardians d'aquest: justament les úniques que puntuen per als currículums.

El deteriorament de la qualitat docent, amb el desgavellat augment de crèdits, s'implica a més a més amb el fet que aquesta a penes té consideració curricular per al professorat, mentre que per a l'alumnat es va imposant per damunt del coneixement en si mateix i l'aprofitament curricular per a la formació personal i social, l'obtenció del crèdit de manera tan compulsiva com per al professorat la publicació "adequada".

Aquesta docència rebaxada i utilitarista ha anat de la mà de la precarització laboral de més i més professorat així com la pèrdua de democràcia interna universitària als departaments i òrgans gestors. Destruïnt a poc a poc l'autonomia universitària, cada vegada més en mans del món empresarial, tant per al finançament com per al control.

El nou decret Wert, ministre la memòria del qual serà registrada en els anals de la bestiesa contra la cultura i l'ensenyament per les següents generacions, pretén, dins de la línia estratègica esmentada:

1. Deteriorar del tot la universitat pública, per a fer-la destí només dels que no puguin pagar-se una altra cosa; amb un grau descafeïnat i un postgrau més i més car, inaccessible per a la majoria d'aquells. Allò reduirà significativament el nombre d'estudiants (menys cursos igual a menys estudiants, i menys encara seguint el postgrau). Per tant, també, es reduiran els pressupostos universitaris. Igualment la plantilla de professorat. Molts d'aquests diners "estalviats" (mirem que "estalviar" en educació és condemnar el futur de la societat) aniran en canvi a finançar les universitats privades dels adinerats.
2. "Produir" titulats de diferents nivells, amb preus 'a la carta' de la força de treball qualificada, en funció dels diferents esglaons de títols oferts. Aquests seran més i més dispars entre universitats espanyoles, i entre aquestes i la resta d'europées, fet que dificultarà qualsevol procés de convergència, en contra del que es predica.
3. Abaratir el preu de la força de treball qualificada, amb una pressió a la baixa tant pel salari com per l'ocupació, condemnarà els nostres titulats i titulades a una subocupació crònica.
4. Fer titulats amb poca reflexió crítica sobre el seu propi coneixement així com del seu paper social. Adoctrinats útils per al sistema.

Andrés Piqueras és professor de Sociologia de la Universitat Jaume I i membre de STPV-IV.

Columbine i l'incident de Barcelona

JOAN PAU CIMARRO

Les societats occidentals estan en crisi. És un fet que la seua articulació cultural pateix desajustaments greus davant dels quals el sistema educatiu no sols és reflex dels canvis en les comunicacions. Els joves indígenes digitals tenen les seues formes d'informar-se, mitjançant les xarxes, que configuren una opinió nova que és molt diferent de l'opinió pública tradicional, que s'expressava mitjançant la premsa escrita i la televisió, i avui en dia té una orientació on els experts estan desplaçats del seu paper de referència.

El fet ocorregut a Barcelona tenen un nom: *globalització*; són un símptoma, potser irreversible, d'americanització cultural, on continua l'hegemonia dels EUA, hegemonia que perdrà en el futur, molt probablement, en el nivell industrial i militar, fins i tot, en mans de les potències emergents, especialment la Xina. Però en el nivell penetració cultural amb unes conseqüències directes sobre l'ambient escolar: els videojocs són l'eina cultural de transmissió de valors i funcional més poderosa encara que la televisió,

de la qual algú ha pronosticat la seua mort: presumiblement en una dècada.

El tema de l'assassinat d'un professor amb una ballesta construïda artesanalment ha commocionat la opinió pública. Opinió pública incapaç de rectificar la sendera ja marcada per la introducció de les TIC de forma globalitzada. I, si com ja s'ha suggerit, es modifica la visió i percepció que tenim tant de la realitat, com de la forma possible de la influència del que s'anomena preadolescència. Fins a la situació del que s'anomena ambient escolar, des de la organització acadèmica i docent, l'orientació de la política educativa, tot està condicionat per les formes de comunicació i transmissió d'informació.

Aquesta qüestió ha de contemplar diversos vessants que inclou: el tractament legal de les responsabilitats penals del menor, l'aspecte de les limitacions i obsolescència de les mesures per a prohibir la telefonia mòbil i altres eines digitals, la necessitat d'un equip educatiu que reaccione de forma immediata davant d'incidents greus amb mesures educatives i formatives

Les xarxes de comunicació entre adolescents el dia dels fets i posteriors inclouen fets ignorats pels docents i els adults

i el tractament preventiu de l'anomenada "violència escolar". A més a més s'ha de tindre en compte el tractament curricular de les implicacions sociohistòriques de la tecnologia i la comunicació digital en cada matèria per a actualitzar-les.

Com a comentari final, les xarxes de comunicació entre adolescents el dia dels fets i posteriors inclouen fets ignorats pels docents i els adults: el passat dia 20 d'abril, quan transcorregueren els fets de l'assassinat del docent a Barcelona, era l'aniversari de la matança de Columbine als EUA. D'aquella matança s'han fet interessants films com *Elephant*, de Gus Van Sant, o reflexions com

les de Michael Moore. També era també l'aniversari del naixement d'Adolf Hitler. L'agressor tenia creus gammades gravades a la taula. Una coincidència? Mitjançant el whatsapp, els adolescents narraren els fets, amb una versió espontània que s'ha d'atendre en el seu context intern i no ha de ser ignorat pels adults. Continuarem, amb més reflexions... i propostes.

L'escrit "*Nunca más*" de la companya d'USTEC, Rosa Cañadell, publicat l'endemà en *publico.es*, és prou orientatiu per a situar el context i l'impacte dels fets sobre la comunitat educativa. Pot servir de punt de partida, però no n'hi ha prou per a continuar avant amb un sistema educatiu molt vulnerable a les agressions "exterior", especialment el sistema públic, tractat molt injustament quan s'expressa el discurs de la "violència escolar". El titulars de la premsa escrita poden ser molt influents sobre l'opinió pública tradicional, les institucions, les cúpules organitzacionals i els adults de més de 50 anys. La "nova" opinió pública" està formant-se en un altre espai. I els educadors i docents necessitem eines, pedagògiques i organitzatives, per a encarar-nos amb un futur.

Joan Pau Cimarro és filòsof i escriptor. Membre de STEPV.

Jaime Martínez Bonafé, Rafa Miralles i Jaime Carbonell, durant la presentació del llibre.

“La idea d’una ciutadania més lliure, més crítica, està molt present en les pedagogies del s. XXI”

Jaime Carbonell presenta el seu nou llibre a la seu de STEPV de València.

Allioli

Jaime Carbonell, exdirector de *Cuadernos de pedagogía*, acompanyat per Jaime Martínez Bonafé i Rafael Miralles Lucena, professors universitaris i membres de STEPV, va presentar el 15 d’abril el seu nou llibre *Pedagogías del s. XXI*. Amb el pretext de la presentació del llibre, l’acte es va desenvolupar en un format de col·loqui entre els tres ponents i amb les persones que omplien la sala d’actes. Així, s’hi van repassar

alguns dels reptes i propostes que es planteja hui la comunitat pedagògica i els moviments de renovació pedagògica.

Es va fer una introducció al propòsit i objectius del llibre, des de la deliberada elecció del títol, *Pedagogías del s. XXI* i no *Las pedagogías del s. XXI*, per la seua voluntat de no exhaustivitat, fins a la seua relació amb el llibre del 2000, *Las pedagogías del s. XX*, coordinat també per Carbonell.

Per a l’autor, la selecció de pedagogies arreplegades en el llibre és del tot subjectiva. En aquest sentit, Martínez Bonafé va incidir en el que no eixia en el llibre: se n’han exclòs altres pedagogies que, tot i tindre un ampli ressò mediàtic, no són innovadores, com ara aquelles pedagogies tecnocràtiques o mercantilistes que inspiren reformes com la LOMQE. No està en el llibre el corrent hegemònic i dominant que podem identificar en la majoria

de les polítiques educatives i de les pràctiques escolars actuals: no hi ix l’increment de la norma i la burocratització de la vida quotidiana de l’escola; no hi ix la pedagogia que ens instrueix en la submissió; ni la pedagogia que està dissenyada per a la reproducció de les desigualtats socials; la pedagogia *light* i trampa que hui estem sotmesos a través de moltes de les normes que se fan passar per pedagogia, amb idees com les avaluacions externes, que tothom ha de planificar de la mateixa manera...

Les propostes arreplegades són les que Carbonell considera innovadores. Agrupades en huit eixos, es tracta d’un conjunt de propostes que poden servir per a entendre l’escola del canvi en els últims anys: pedagogies no institucionals, pedagogies crítiques, pedagogies no directives, pedagogies de la inclusió i la cooperació, la pedagogia lenta serena i sostenible, la pedagogia sistèmica, les pedagogies del coneixement integrat, pedagogies de les diverses intel·ligències.

A la qüestió del sentit que té el llibre hui, Carbonell respon que, a diferència del s. XX, quan teníem com a referents una sèrie d’autors, ara, al s. XXI, el que tenim com a referents és una sèrie de xarxes, col·lectius, grups, moviments... Totes parteixen de referents històrics perquè en la pedagogia no s’inventen coses cada dia: tot està molt inventat. El que es proposa l’autor és dialogar amb aquestes pedagogies i plantejar-los interrogants. El que hi ha de nou al s. XXI és el context i la importància de l’aportació d’altres ciències que enriqueixen el discurs: la manera que té d’avançar la pedagogia és una interdisciplinarietat que possibilita un canvi de mirada, a partir de l’aportació de la neurociència, l’antropologia, la política...

Sobre la pervivència de les pedagogies clàssiques del s. XX, Rafa Miralles va notar que els autors més citats en el llibre són els mateixos que ja protagonitzaven *Las Pedagogías del s. XX*, com si la nova pedagogia estiguera condemnada a recuperar les arrels, els referents clàssics de la pedagogies.

Per a Carbonell és cert que hi ha autors del s. XX que mai no moren, però al mateix temps hi ha evolucions, referint-se a Summerhill o el treball per projectes respecte a Decroly. I afegí: “Si Freinet visqués avui, seria un fervent partidari d’un ús

Si Freinet visqués avui, seria un fervent partidari d’un ús interactiu de les noves tecnologies

interactiu de les noves tecnologies”, com un exemple del diàleg entre els clàssics i el context actual.

Per a Martínez Bonafé, cal que recuperem ara les arrels que van sorgir de moments històrics d’una alta efervescència social, quan la possibilitat de construir un altre món era real i hi estava present, i la pedagogia debatia sobre el paper que havia de jugar l’escola en la transformació social.

El que es desprén del que tenen en comú totes les pedagogies relacionades és la idea de la formació d’una ciutadania més lliure, més crítica. La idea d’aquesta “nova ciutadania” està molt present en totes les propostes.

L’ESFMB organitza la mobilitat europea de 72 alumnes de FP

Al llarg de l’any 2015, del gener al maig, 72 alumnes de grau mitjà de FP de les famílies professionals d’Administració i Gestió (Gestió Administrativa) i d’Informàtica i Comunicacions (Sistemes Informàtics i Xarxes) han realitzat una estada d’un mes a Alemanya, el Regne Unit, Itàlia o Portugal.

L’experiència ha sigut possible gràcies a un projecte Erasmus+, aprovat per STEPV i subvencionat per la

Comunitat Europea. Els tutors de cada centre, coordinats per STEPV, han seleccionat els alumnes que

han participat en el projecte dels següents llocs: IES Bernat Guinovart, d’Algemés; IES Conselleria, de València; IES Dr. Lluís Simarro, de Xàtiva; IES Sant Vicent Ferrer, d’Algemés; IES Serpis, de València; IES Serra Perenxisa, de Torrent; i IES Ximén d’Urrea, de l’Alcora.

L’objectiu fonamental de la mobilitat és que els participants desenvolupen, mitjançant les practiques formatives (FCT) realitzades durant trenta dies d’estada en empreses europees, les seues capacitats i habilitats professionals adquirides en la FP i que coneguen i puguen incorporar-se de forma eficient al mercat laboral.

A més de desenvolupar les competències específiques, n’han d’aprendre altres també de necessàries com les culturals i lingüístiques de cada país, de treball en equip, i de coneixement d’altres entorns laborals. Per això, tots han hagut de fer uns treballs de coneixement del país on han anat i un curs d’idioma corresponent, amb la finalitat de preparar-se per al mercat laboral únic europeu.

La subvenció, que inclou desplaçament i estada, tot i que a vegades hi cal afegir diners de la butxaca, té unes quantitats fixes establides per la Comunitat Europea, dins dels

projectes Erasmus+, que suposa el 80% del projecte. El 20% restant l’assumeix STEPV dels seus propis fons i de la part d’organització. Cal agrair la col·laboració del personal de l’Escola Sindical de Formació Melchor Botella de la Intersindical Valenciana, que és l’encarregada, en aquest cas, de tota l’organització dels projectes europeus dels sindicats de la Intersindical. Gràcies a aquesta col·laboració s’ha dut a bon terme l’execució del projecte, i a més, s’ha pogut crear l’estructura per poder oferir aquest servei a tots aquells centres que desitgen participar en aquest tipus de projectes i no disposen de temps i/o personal per a poder-ne portar a cap.

Els alumnes han rebut la tutorització de professors al llarg de la seua estada i en l’empresa corresponent. A més, s’han fet jornades informatives a la seu de STEPV abans de cada mobilitat. Tots els alumnes i professors han tingut una assegurança complementària a la Targeta Sanitària Europea. Almenys un professor els ha acompanyat durant tota l’estada. Sempre, en totes les activitats, ha hi hagut un coordinador de STEPV.

El projecte ha portat molta feina administrativa per la quantitat de papers que calia omplir: Euro-

pass (és un registre de qualsevol període organitzat de temps, anomenat experiència de mobilitat Europass, que una persona passa en un altre país europeu amb el propòsit d’aprenentatge o formació), ECVET (sistema europeu de crèdits per a la formació professional que té com a objectiu facilitar la transferència dels crèdits d’aprenentatge d’un sistema de qualificació a un altre i fer més atractiu moure’s entre diferents països i diferents entorns d’aprenentatge), Curriculum Vitae Europass (permet fer que siguin visibles les seues habilitats i qualificacions, i s’hi poden adjuntar altres documents), Student Handbook, SAÓ, Certificat del curs de llengua i de cultura, Certificat d’estada, Compromís de qualitat, Acord de formació.

Tenim previst fer una gran trobada de tots els participants cap al juny. Ja us ho contarem.

Per a enguany hem presentat dos projectes més de mobilitat d’alumnes i també en volem organitzar per al professorat de tots els nivells educatius. Per tant, tots aquells centres interessats a participar en qualsevol tipus de projecte europeu ens ho heu de dir per informar-vos-en.

Carmen Doménech, guardonada en els XI Premis Joan Baptista Basset per la seua trajectòria en el món associatiu

KIKE MARÍN

La nostra companya Carmen Doménech ha sigut guardonada per la seua trajectòria en el món associatiu en l'onzena edició dels Premis Joan Baptista Basset. Premis que atorga el Casal Jaume I de la Vall d'Albaida.

Carmen és una militant històrica del nostre sindicat STEPV que viu, treballa i lluita per defensar l'escola pública i en valencià a la comarca de la Vall d'Albaida. Ha participat de totes les maneres possibles en moltes associacions de la comarca i també al seu poble: Bocairent.

Volem mostrar el nostre orgull de tindre com a companya mestres com Carmen, donar-li l'enhora-bona i continuar animant-la en la lluita pels ideals que ella sempre ha defensat.

En el següent enllaç trobareu l'entrevista que van fer a Carmen Doménech per a presentar el seu guardó i a continuació una xicoteta entrevista que vam poder realitzar-li i que li agraim de veres.

<https://www.youtube.com/watch?v=HX8V2QaJhyY>

Què significa per a tu haver rebut aquest important guardó?

Quan em van comunicar que hi havia segut proposada vaig pegar un sortit. Jo no veia motiu perquè hagueren pensat en mi. Jo no he fet altra cosa que intentar viure sent coherent amb les idees i posar-les en pràctica cada dia, però ho vaig acceptar amb molt d'honor i respecte.

El guanyes per la teua trajectòria en el món associatiu... has donat el teu esforç en el món educatiu, cultural, polític i també d'ajuda social... En l'entrevista que et va fer el Casal Jaume I pel premi afirmes el següent: "Estar sempre en companyia, els problemes són menors". Es podria resumir el teu premi amb aquesta afirmació? D'on traus el temps per a estar en tots els llocs?

Crec que cal estar on pugues ser útil, no estar per estar. Si pots aportar la teua experiència, els coneixements, les idees i les il·lusions juntament amb altres persones tot pot anar millor. Es pot trobar temps per a tot. Perquè tinc també un entorn que ajuda molt: un company amb paciència, uns fills comprensius, una família que fins i tot s'implica en molts projectes

com es l'Associació de Familiars i Amics de les Persones Afectades per l'Alzheimer i que actualment és una de les tasques mes importants que estem portant a terme.

Empar Granell, Carme Agulló i Maribel Collado van ser guanyadores també d'aquest premi, i ara tu. Què signifiquen per a tu aquestes companyes i grans mestres i com destacaries el fet de ser totes dones?

De les tres sols he de dir que han sigut les meues mestres en la lluita i defensa de l'escola pública, en valencià, laica i amb esperit republicà. D'Empar tinc grans records, i en l'escola la tinc sempre present, açò com ho faria Empar... ara faré... i no se m'esgoten els records. Maribel em va ensenyar a ser sindicalista dins del STEPV. Carme Agulló crec que és una de les dones que més coneixements m'ha aportat respecte a treballar per una escola activa, coeducadora i laica. M'agradaria que tot el que elles m'han aportat jo també ho haja sabut compartir amb l'alumnat i el professorat.

Al llarg de la meua vida a l'escola, al sindicat, al partit... sempre m'he trobat amb persones, homes i dones importants. Les tres ho són.

La Universitat de València crea els premis Xavier Gómez i Font

ALFONS ESTEVE

No descobriré res als lectors de l'Allioli si dic que Xavier Gómez i Font era un lluitador, un entusiasta del seu, del nostre sindicat i, encara, una millor persona. Això ho podem corroborar tots els qui tinguérem la sort de conèixer-lo.

El seu compromís amb la defensa dels drets dels treballadors

era admirable, tant per l'esforç i el temps que hi dedicava com per la passió amb què ho feia. Sempre per feina, amb les idees molt clares i sense por a defensar-les, fos qui fos el qui tingués al davant per a negociar, xarrar o discutir.

Però potser la part que menys coneixem és l'estima per la seua feina: professor de llatí, primer en

un institut de secundària i després en la Universitat de València. Els seus alumnes diuen que transmetia com pocs les ganes de saber, cosa que el feia un professor exigent amb els seus estudiants, però sobretot amb ell mateix.

Per això, el nom de Xavier Gómez i Font, s'adiu a la perfecció amb els premis que ha posat en marxa el Servei de Política Lingüística de la Universitat de València: uns premis a la qualitat lingüística dels treballs de fi de grau i de màs-

ter en valencià i en anglès. Els premis tenen l'objectiu de promoure la qualitat lingüística en els treballs acadèmics dels estudiants, fomentar l'ús acadèmic del valencià i estimular l'ús de l'anglès com a eina per a la internacionalització de la Universitat.

És un senzill homenatge que volem dedicar a la memòria d'aquest treballador, professor, lluitador, mestre i amic. Però sobretot és un homenatge a la seua qualitat lingüística, professional i humana.

EL MORTER

JOAN BLANCO PAZ

A Pep Tur, sindicalista i valencià de soca-rel

Quan les paraules són manipulades per intentar convertir-les en una caricatura cruel del que realment representen és el moment de recuperar-les associades amb el seu valor exacte. I vincular-les amb les persones que la porten com un trage inseparable amb el qual viuen i donen testimoni del seu vertader significat.

Sindicalista! Grandiosa paraula vinculada a segles de lluita per un món millor, amb dies de victòries i de desfetes, tan vives com la nostra pròpia existència.

Pep Tur i Vives era només un sindicalista, amb tota la grandària del nom. Tan poc i tan gran alhora. Un sindicalista veterà que va viure amb una extraordinària dignitat la seua condició de treballador. Sense concessions. D'ell és innecessari destacar la seua honestetat o la seua proximitat perquè la seua manera de viure el sindicalisme era íntegra i global, sense foscos.

Al llarg de la seua vida va ser una persona compromesa amb la gent treballadora i amb el seu país. Sí, amb el seu país, perquè Pep sabia que el seu internacionalisme era fruit del seu ferm compromís amb la seua gent i

amb el seu poble. Només una persona com ell, un valencià de soca-rel, per a comprendre i sentir-se ciutadà del món.

Perquè Pep va viure la condició de valencià amb devoció i coherència, transmetent-la a les persones que l'envoltaven. I Pep l'havia incorporada a la seua condició de treballador. Havien passat més de quaranta anys des que va entrar a formar part de Germania Socialista, però Pep no havia perdut la consciència ni la il·lusió en un futur millor per a la seua gent i per al seu poble.

Era Germania, un partit d'orientació valencianista format, entre altres, per Josep Vicent Marqués en 1970, que va intentar aportar una visió valencianista al moviment obrer. Així, en 1972, va publicar el manifest "La classe treballadora davant l'opressió al País Valencià com a poble" aportant teoria a la implicació de la classe obrera, molta d'ella immigrant, en la construcció del País Valencià.

I Pep va ser dels qui, a més de la teoria, va posar la pràctica. Sempre des d'una horitzontalitat que considerava part de la seua essència. Primer com a treballador del metall en les lluites del començament dels anys

setanta i després entre el personal no docent de la Conselleria d'Educació, on durant molts anys va ser delegat i president del seu comitè d'empresa.

Com milions de persones va lluitar contra el franquisme i per un món millor. Va passar per les organitzacions sindicals autònomes dels darrers anys de la dictadura i va participar de la conformació com a sindicat de les Comissions Obreres, per integrar-se en STEPV quan aquest sindicat, al començament dels anys noranta, va decidir estendre's fora del món docent. Així va ser una de les primeres persones que fundaren la Intersindical Valenciana, en el seu cas, des del sindicat STAS (administració i serveis).

Amb Pep hem compartit dies de sol i de dol. L'alegria de les nostres xicotetes victòries, viscudes amb humilitat però amb esperança. I també els moments durs de les mil batalles que no poguérem guanyar, les personals i les col·lectives.

Pep, amic, sindicalista i valencià de soca-rel, vas assumir la veu del teu poble, i, per això, seràs, per sempre, poble. Referent de dignitat

Amb Pep hem compartit dies de sol i de dol. L'alegria de les nostres xicotetes victòries, viscudes amb humilitat però amb esperança

NATURA VALENCIANA

De la quina a l'aspirina

JOAN PÉREZ ALBERO

Corria l'any 1758 en què el reverend Edward Stone (Edmund Stone) (1702-1768), rector d'una Església d'Anglaterra que patia calentures, caminant un dia per un prat va separar i rosegat un tros de la corfa d'un salze blanc (*Salix alba*), en descobrir el seu sabor extremadament amarg i coneixedor que la corfa *Cinchona*, la quina del Perú –del qual es deriva la quinina– té un sabor semblant, va suposar que el salze podia tenir també propietats terapèutiques. Va experimentar mitjançant la recopilació i l'assecat de corfa de salze i la creació d'una pols que va donar a una cinquantena de persones i es va trobar un producte molt eficaç en la curació de calentures. Havia redescobert la **salicina**, que segons va demostrar el farmacèutic Leroux en 1829, era con-

vertida per l'organisme en àcid salicílic, l'ingredient actiu de l'aspirina. En 1763 va enviar una carta anunciant el seu descobriment a la *Royal Society* de medicina anglesa.

He utilitzat el terme redescobert perquè en realitat la corfa de salze havia estat utilitzada des de molt antic: la història arrebega la primera recepta a base de corfa de salze per combatre el dolor en un escrit babiloni de més de 4000 anys d'antiguitat; en el món egipci, els papirs Smit i Ebers vertaders tractats de medicina de l'època, ja contemplaven l'ús del salze blanc per al tractament de determinades dolències; Dioscòrides, en el primer tom del seu llibre *De Materia Medica*, arrebega l'activitat del salze per a tractar diversos estats patològics relacionats amb el dolor i, en el món grec, Hipòcrates,

pare de la medicina, no podia separar-se de les seues prescripcions a base de corfa de *Salix alba*.

Però el principi actiu de la corfa del salze es troba també en altres plantes, com ara alguns arbres del gènere *Populus* i en l'herba de la família de les rosàcies coneguda com "reina dels prats" (*Spiraea ulmaria* o *Filipendula ulmaria*). L'etimologia dels noms fa referència a les propietats morfològiques de la planta: *spiraee*, en referència als fruits en forma d'espiral; *ulmaria*, al·ludeix a la forma de les fulles paregudes a les dels oms (*Ulmus minor*) i *filipendula*, per determinades formacions globoses que apareixen en les arrels i que pegen d'un fil.

És precisament aquesta planta, la reina dels prats, anomenada inicialment *Spiraea ulmaria* i que degut a posteriors recerques genètiques ha estat classificada com *Filipendula ulmaria*, és la que a finals del S XIX li va donar el nom a la substància química AAS (àcid acetil salicílic), "acetylspirasäure" en alemany, coneguda mundialment com **aspirin** o **aspirina**, però aquesta part de la història formarà part d'un altre capítol.

INTERNACIONAL

STEPV, present en la trobada Pedagogia 2015 de l'Havana

Els sindicats STEi-I, de les Illes, STEPV- IV, la Confederació de STEs i la ONGD Ensenyants Solidaris han participat en diversos esdeveniments a l'Havana al gener i febrer. Una representació nostra ha sigut en *Pedagogia 2015*, el XX Congrés de la Confederació d'Educadors Americans (CEA) i en el Fòrum de l'Educació a Iberoamèrica.

Allioli

Pedagogia 2015 és una trobada internacional per la unitat de les educadores i educadors organitzada pel Ministeri d'Educació de la República de Cuba. L'esdeveniment va convocar més de 4.000 persones d'arreu del món, especialment de l'Amèrica Llatina i el Carib, però amb una presència notable d'altres països. La reunió va servir per a

continuar promovent la cooperació, l'intercanvi d'experiències i enfortir relacions per avançar cap a una escola per a totes i tots i per a avançar en la transformació social.

La Confederació d'Educadors Americans (CEA) va celebrar el seu XX Congrés a l'Havana sota el lema: "1928-2015-Avui i sempre, construint la unitat continental, al servei de més i millor educació per als nos-

tres pobles". Hi van participar 200 delegades i delegats internacionals i nacionals de diversos sindicats. Les delegacions sindicals presents representaven 5 milions de persones afiliades i una vintena de països, com ara el Brasil, Cuba, l'Argentina, l'Uruguai, Bolívia, el Perú, Colòmbia, Rca. Dominicana, Nicaragua, Xile, Panamà, Veneçuela, Mèxic... També hi havia representació de França (SNES), Portugal (FENPROF) i Estat espanyol (STEPV i STEI, tots dos membres de STES). A més, molt important va ser la participació d'organitzacions

internacionals com la Federació de Docents Universitatís d'Amèrica del Sud (FESIDUAS), Confederació de Treballadores i Treballadors de les Universitatís d'Amèrica (CONTUA), Federació Sindical Mundial (FSM), Federació Mundial de Treballadors Científics (FMTS), Associació d'Educadors d'Amèrica Llatina i del Carib (AELAC), Federació Llatinoamericana de Treballadors de l'Educació i la Cultura (FLATEC)...

Simultàniament al Congrés, van tindre lloc diverses sessions de treball del Fòrum per l'Educació a

Iberoamèrica. S'hi van celebrar tres taules redones amb intervencions de representants sindicals d'Europa i l'Amèrica Llatina que tenien com a títol "Qualitat de l'educació amb compromís social", "Món del treball, situació laboral i desafiament de la previsió social del sector" i "Unitat de les treballadores i treballadors de l'educació, anàlisi de la conjuntura i perspectiva a escales regional i mundial".

La presència destacada de STEPV i STEI va ser molt ben rebuda: el treball des de fa molts anys del STEI a l'Amèrica Llatina ha fet que tinguem una molt bona consideració entre els sindicats i el món educatiu. Tot açò ens va possibilitar mantindre nombrosos contactes amb representants sindicals de diversos països presents a l'Havana com ara Xile, Panamà, Mèxic, l'Argentina, Veneçuela, el Perú, el Brasil, Nicaragua, Bolívia... I, com no podia ser d'una altra forma, amb els amfitrions, el Sindicat Nacional de Treballadors de l'Educació, Ciència i Esport (SNTECD) i la Central de Treballadors de Cuba (CTC).

ALLEGRO MA NON TROPPO

JOSÉ A. ANTÓN VALERO

No faig els deures, aprenc

Com a conseqüència de la denominada crisi econòmica (que, en realitat, és multidimensional –social, cultural, ideològica, mediambiental–), la societat viu en un estat d'emergència social, amb tretze milions de persones en risc d'exclusió social. Pel que fa als joves, un de cada dos joves està sense treball i 2,3 milions de xiquets i xiquetes es troben per davall del llindar de pobresa. Tot això acompanyat de retallades en educació.

Davant d'aquest panorama, què fa el Ministeri i la Conselleria d'Educació?, aprofitar per a enfortir la presència d'assignatures com la de Religió, amb un cost en 2013 de 700 milions d'euros per a pagar els 22.000 propagandistes de catolicisme en les aules, i això que des de 1996 la matrícula en Religió catòlica ha perdut un terç del seu alumnat.

També les entitats bancàries s'incorporen a l'escola, amb la pretensió de crear la falsa il·lusió de ser capaces d'ensenyar coneixements financers que expliquen el funcionament d'aquest capi-

talisme de casino en el qual vivim i pel qual la gent està perdent les seues cases i el seu treball.

No obstant això, enfront d'aquest discurs sobre el fet educatiu que prové de la LOMQE i la més rànica dreta espanyola, hi ha veus discordants. Sembla retornar ressons des de centres públics (com els apareguts recentment des de la perifèria d'una gran ciutat com Madrid, en Entrevias (Vallecas), de vells pensaments i pràctiques pedagògiques que valoren el coneixement a través del joc, la curiositat i el delit per saber. També en l'entorn europeu, on experiències educatives a França, en àrees deprimides de les grans concentracions urbanes, ens parlen d'una educació emocional que ajuda a escoltar, a empatitzar i, en definitiva, a entusiasmar per l'aprenentatge a l'alumnat, "no faig els deures, aprenc", deia un xiquet a sa mare. Aquestes pràctiques/teories educatives ens acosten, una vegada més,

a una escola més humana i al servei de les persones.

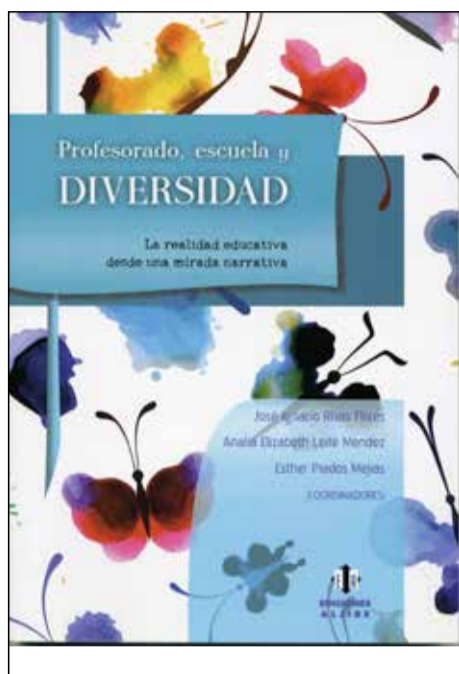
Què està passant? Per a impedir que aquest corrent social i pedagògic es consolide i estenga, el Poder vol aferrar-se a un sistema caduc, utilitzant de nou la vella via d'assignaturització i el control dels sabers, que només pot acreixer el verdader fracàs escolar, el fracàs d'un autèntic aprenentatge significatiu i, en definitiva, de la vida.

¿Cap a on va la nostra societat en el terreny del desenvolupament del que és humà i educatiu?

¿Estem segurs que el que volem ensenyar és que és més important pagar abans la hipoteca que les necessitats bàsiques com el menjar o l'habitatge?

¿Quin tipus d'educació és aquesta que dóna a triar al nostre alumnat entre Valors Socials i Cívics i una assignatura que proclama l'origen diví del cosmos, o la incapacitat de la persona per a aconseguir per si mateixa la felicitat?

ESCRIT AVUI

José Ignacio Rivas Flores, Analía Elizabeth Leite Méndez, Esther Prados Mejías (coordinadors)

Profesorado, escuela y diversidad

Ediciones Aljibe, Málaga, 2014, 175 pàg.

La investigació biogràfica i narrativa, orientació a què correspon aquesta obra, té una trajectòria ja consolidada des de fa anys en educació. Centrada en la veu dels subjectes i els contextos on s'originen, a més dels processos de construcció de la subjectivitat, enfront de la rigidesa d'altres plantejaments intentant ser un factor rellevant per a la transformació del sistema educatiu, en totes les seues dimensions, des de les perspectives personals i l'acció col·lectiva.

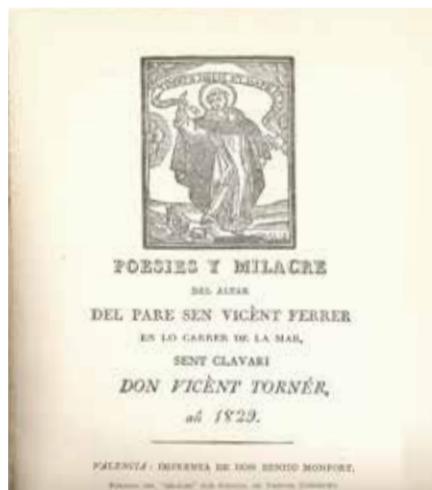
Els treballs que ací es presenten segueixen aquest plantejament, ja que abracen diverses recerques que hi col·loquen el subjecte en el centre. S'hi agrupen en tres grans blocs que representen una mirada àmplia de l'educació

i els seus problemes en la societat actual. El primer, plantejat com a narratives de l'escola, ofereix una nova mirada sobre el currículum, l'experiència escolar i la formació inicial del professorat. El segon, centrat en les narratives de la professió docent, ofereix diferents estudis que obrin la mirada sobre el professorat. El tercer i últim bloc afronta la mirada des dels límits del sistema educatiu, a través de les narratives de l'acció socioeducativa, en què els subjectes prenen la paraula: el món gitano, la immigració i la delinqüència s'hi converteixen en protagonistes. Com s'afirma en el pròleg de G. Fischman, es tracta de buscar noves narratives pedagògiques, desorganitzant les enciclopèdies establides.

ESCRIT AHIR

Miracles de Sant Vicent. Una tradició de fidelitat a la llengua

FERRAN PASTOR I BELDA

Vaig descobrir la tradició de la representació dels *Miracles de Sant Vicent* quan vaig començar a treballar a Xirivella. Abans tenia una vaga idea d'aquesta tradició que em pensava que era exclusiva de la ciutat de València.

Que poc que coneixem el País Valencià! A més, la meua escola –el CEIP Gregori Mayans– sempre ha sigut una pedrera d'actors i actrius del xiriveller Altar de Sant Vicent Ferrer. Precisament una exalumna, Encarna Martí, coordina i dirigeix els assajos. Açò i el fet que el meu company Voro

Montroy siga nét de l'actor Josep Maria Montroy, el qual durant molts anys va assegurar la continuïtat de les representacions dels miracles d'aquest Altar, m'han permés conèixer diversos aspectes d'aquesta tradició. La darrera informació, referida als orígens de la festa me la donà el poeta, també xiriveller, Vi-

cent Camps; "se sap que en la segona meitat del segle XIX ja es feien representacions dels Miracles a Xirivella, segurament promogudes per un rector conegut, que era de València".

Val a dir que la personalitat de sant Vicent

La personalitat de sant Vicent Ferrer i el fet que sempre prediqués en valencià ha generat estudis i hagiografies en tots els rogles intel·lectuals valencianistes

Ferrer i el fet que sempre prediqués en valencià ha generat estudis i hagiografies en tots els rogles intel·lectuals valencianistes. El catolicisme oficial, representat per Sanchis Sivera, ja començà la publicació dels sermons conservats en manuscrits en l'editorial Barcino durant els anys trenta; Joan

Fuster escriu l'assaig *Notes per a un estudi de l'oratoria vicentina*, en 1955; hi afegim la biografia escrita per Almela i Vives, que edita *Lletres Valencianes* (1955); la que publica Martínez Ferrando en l'editorial Torre (1952); i una antologia de sant Vicent que trau a la llum Barcino en 1955, també de Fuster. Cal

dir que durant les primeres dècades del segle XIX, abans de la Renaixença, ja s'editaven Miracles escrits per Bernat i Baldoví, Vicent Clèrigues o Joan Arolas. A més, les edicions commemoratives dels successius centenaris de la canonització de sant Vicent han sigut un impuls per a la normalització del català en l'àmbit literari. Ho va ser el llibre *Fiestas que en el siglo IV de la canonización de San Vicente Ferrer se celebraron en Valencia* (impresión de José Rius 1855), en què trobem diverses poesies en valencià culte de Benet Altet. Joan Antoni Almela, Pascual Pérez, Maria Orberà i altres que ajudaren a consolidar la Renaixença. En 1955 (cinquè centenari) provocà l'aparició d'un número monogràfic de la *Revista Valenciana de Filologia* amb articles en català i la publicació diversos llibres, que animaren l'edició en valencià. Això sense comptar que les representacions dels Miracles i la seua edició, a més de les revistes vicentines (l'Altar del Mercat i altres) eren un dels pocs reduïts d'ús públic de la nostra llengua a València durant el franquisme més rigorós. Com ho era a Xirivella el llibre de festes dels Clavaris de Sant Vicent Ferrer el qual, en 1960, ja publicava articles en valencià.

EN PANTALLA

La història interminable

BEGOÑA SILES OJEDA

Perdiendo el norte

Director: Nacho G. Velilla

Guionista: Antonio Sánchez, David S. Olivas, Oriol Capel, Nacho G. Velilla

Repertiment: Yon González, Julián López, Blanca Suárez, Miki Esparbé, José Sacristán, Úrsula Corberó, Malena Alterio, Javier Cámara, Carmen Machi, Younes Bachir, Arturo Valls.

Espanya, 2015

Aquesta columna és un reconeixement al bon fer del cinema espanyol de l'últim any 2014. Títols com *La isla mínima*, *Magical girl*, *El niño*, *Loreak*, *Ocho apellidos vascos* i *10.000KM*, dirigits per Alberto Rodríguez, Carlos Vermut, Daniel Monzón, José María Goenaga i Jon Garaño, Emilio Martínez-Lázaro i Carlos Marchesa, respectivament, no solament han atret la mirada del públic i la crítica pel seu valor narratiu i estètic, sinó que han demostrat que el cinema espanyol pot ser una potent indústria cultural. Per a això, només cal creure i fer costat, sense prejuís ni perjuís, des del govern i la crítica, al cinema espanyol.

Perdiendo el norte és un dels últims títols estrenats que ha arrasat en nombre d'espectadors i ingressos de taquilla. Una comèdia la història de la qual narra la tragèdia de dos joves espanyols representants de l'anomenada generació perduda. Aquesta generació de què el currículum, compost per graus, llicenciatures, postgraus i idiomes, s'arxiva indefinidament en les oficines de l'INEM. Així doncs, sense possibilitat de trobar treball a Espanya d'acord o no amb el seu perfil acadèmic, aquests joves emigren, igual que els seus avis, a Alemanya. I, igual que els seus avis, es troben amb una Alemanya hostil per a establir relacions personals i precària per a oferir treballs qualificats a aquelles persones que no tinguen un acceptable nivell d'alemany.

Desmemòria històrica

Perdiendo el norte no té un títol tan directe com la comèdia *Vente a Alemania*, *Pepe*, dirigida per Pedro Lazaga en 1971 i interpretada per Alfredo Landa i José Sacristán. Però la

comèdia de Velilla coincideix en dos aspectes amb la de Lazaga, encara que hagen passat quaranta-quatre anys entre l'una i l'altra: José Sacristán actua magníficament en ambdues comèdies i la trama dels dos relats, tristament per a la història d'Espanya, tracta el mateix tema. Això és, les tragicòmiques peripècies dels emigrants espanyols per a sobreviure a Alemanya, quan comproven que el Dorado alemany és més prompte una quimera.

Perdiendo el norte pareix deixar en evidència que la història d'Espanya és com la cinta de Möbius; això és, una superfície d'una sola cara i una sola vora, que té la propietat de ser un objecte no orientable. Després de veure la pel·lícula de Velilla i recordar la de Lazaga sents que el temps de la història d'aquest país no s'orienta del present cap al futur, rememorant el passat, sinó que el present està ancorat i que el futur té més de passat que de temps esdevenidor, i el passat està desmemoriat. En fi, una història que està *Perdiendo el norte*.

STEPV debatrà les línies d'acció sindical per als propers quatre anys en el XII Congrés, a Elda

XII CONGRÉS

ARA STEPV

el sindicat de l'ensenyament de classe, assembleari, autònom valencià, feminista

ELDA 12-14 DE JUNY

Allioli

Durant els dies 12, 13 i 14 de juny, la gent de STEPV estem convocats a debatre les línies de l'acció sindical per als propers quatre anys, amb el lema "Ara, STEPV". Durant aquest mes de maig s'estan celebrant les assemblees comarcals que discuteixen les ponències que s'hi han presentat, al Congrés.

La ponència abasta des de l'acció sindical fins a la nostra posició en la Intersindical Valenciana i en la Confederació de STEs. S'hi inclouen apartats sobre les àrees de política educativa, organització, administració i finances, dona i polítiques d'igualtat, salut laboral, formació, publicacions i internacional.

El Congrés és l'òrgan de decisió de major rang dins l'estructura del Sindicat. Hi participen, en un procés assembleari, totes les persones afiliades al sindicat, a través de les assemblees comarcals. Aquestes consten de dues rondes: en la primera, cada assemblea aporta aquelles esmenes que considera convenientes al document elaborat pel secretariat nacional. Aquestes esmenes es debaten després en una segona ronda i, si reben, almenys, un 20% de suport, passen al document definitiu de debat congressual.

Cada assemblea comarcal designa les persones que delega per a l'assistència al Congrés.

A més de la ponència de política sindical, s'hi debatrà la Carta Financera del Sindicat i totes aquelles resolucions que proposa l'afiliació. La Carta Financera estableix les bases de l'autonomia del sindicat davant de les administracions, les patronals i els poders fàctics. L'autonomia financera del Sindicat, més enllà de subvencions, és la garantia de la independència del Sindicat a l'hora de defensar els interessos dels treballadors i les treballadores de l'ensenyament.

Enguany, la part central del congrés estarà ocupada per una àmplia ponència de política sindical que aglutina les línies d'acció de totes les àrees de treball del sindicat.

Programació provisional

DIVENDRES 12

16:00-18:00 h. Acreditacions.
18:00 h. Constitució del congrés.
18:15 h. Constitució de la mesa del congrés i les comissions.
18:30-19:30 h. Parlaments de persones convidades: alcaldessa, partits, universitats, entitats i sindicats d'estudiants...
19:30-21:30 h. Informe del secretariat.
21:30 h. Sopar.

DISSABTE 13

10:00 h. Debat Carta Financera.
11:00 h. Debat política sindical.
14:00 h. Dinar.
16:00-19:00 h. Debat política sindical.
19:00-20:00 h. Possible modificació d'Estatuts com a conseqüència del debat de la política sindical i determinació de la composició numèrica del SN.
20:00 h. Visita cultural: Posició Yuste. Govern de Negrín de la república.
22:00 h. Sopar.
23:00 h. Temps de festa.

DIUMENGE 14

9:30-10:30 h. Política sindical.
10:30-11:30 h. Eleccions òrgans de govern.
11:30-12:30 h. Resolucions.
12:30-14:00 h. Intervencions d'organitzacions convidades i cloenda.